

SỰ NGHỊCH LÝ

🦋 Xin chào, các bạn. Thật là một đặc ân được ở đây lần nữa sáng nay. Và tôi đã...họ nói với tôi rằng họ đã có một buổi nhóm đặc biệt, và đã thực hiện một vài phút. Và họ muốn tôi đến nghe những phút đó, về những gì...nếu tôi có điều gì để nói cho hay chống lại nó, về, nói có điều gì đó về những cuộc phỏng vấn, họ đã gặp rắc rối nào đó. Tôi nghĩ điều đó thật quan trọng, như thế. Tôi chấp nhận điều đó. Điều đó cho tôi một cơ hội lúc đó, để tôi có thể...

2 Có rất nhiều, tôi đoán có khoảng sáu trăm người trong danh sách chờ đợi, ngay bây giờ, đây, về những cuộc phỏng vấn đặc biệt. Và tôi có bốn phận đạo đức với lời của tôi, ở lại với mỗi người cho đến khi mà chúng ta nghe từ Đức Chúa Trời, cho người đó, đây. Và rồi nếu anh em làm điều đó, anh em có thể có một người ở ngay trong danh sách chờ đợi ở đó, hoặc có thể với một người đó, chờ đợi hai hay ba tuần cho một người đó, đây, cho đến khi chúng ta thực sự nghe từ Đức Chúa Trời; đến với nhau, cầu nguyện với nhau; đi trở lại, tách ra; trở lại với nhau, cầu nguyện với nhau, cho đến khi chúng ta có CHÚA PHÁN NHƯ VẬY cho người đó. Ồ, trong thời gian đó, hãy xem những điều khác này.

3 Bây giờ theo cách này, cách tôi hiểu nó, đúng đắn, rằng mỗi người sẽ viết những yêu cầu của họ, bất kể chúng là gì, và cứ giao nó cho tôi. Và hãy để tôi có điều đó, và rồi để tôi cầu nguyện theo yêu cầu này, rồi tôi có thể kêu gọi những người này đến nơi...Đó có phải là—đó là cách nó đã xảy ra không? [Anh Neville nói, “Amen.”—Bt.] Vậy thì, điều đó, điều đó tốt. Đây, và rồi có lẽ trong khi tôi đang chờ đợi với một người này, tôi có thể có một trăm, hai trăm người, ngay trong nhóm này, nhóm này ngay tại đây, nơi tôi đang chờ đợi một người. Bởi vì, cách đó, nó sẽ cho tôi một cơ hội để gặp nhiều người hơn. Tôi—tôi thực sự thích điều đó. Ai từng nghĩ ra ý tưởng đó, ồ, tôi nghĩ nó khá hay. Tốt lắm.

4 Và vì vậy, bây giờ, đây là một tuần lễ tuyệt vời đối với tôi, hai tuần cuối cùng này. Tôi—tôi đã ở trước Chúa chúng ta, như anh em hiểu.

⁵ Nhưng, tôi nghĩ, trước khi chúng ta bắt đầu buổi nhóm, tôi nghĩ tôi... Và một người tôi biết, tôi có một đứa cháu trai ở đâu đó trong tòa nhà này, và có lẽ... Nếu nó là một Branham, nó mất trật tự, chạy quanh đây ở đâu đó, có lẽ, vì vậy nó—nó là người phải thực hiện những chỉ dẫn này, vì vậy nó ở đâu đó ở đây. Tôi nghĩ có một buổi nhóm dâng con, và cho những bà mẹ khác có con nhỏ của họ. Ồ, nếu Anh Teddy, tôi tin là vậy, sẽ đến đàn piano, và chúng ta sẽ hát buổi nhóm dâng hiến quen thuộc của chúng ta, về những em bé, về *Mang Chúng Vào*.

⁶ Bây giờ, nhiều người, trong nhiều nhà thờ, họ rảy nước cho các em bé. Và chúng ta cố gắng đi theo đúng xu hướng của Kinh Thánh, thật kỹ như tôi biết cách đi theo Nó. Bây giờ, không có chỗ nào trong Kinh Thánh mà họ đã từng rảy nước cho một người lớn, chứ đừng nói đến một em bé. Và không nơi nào có sự rảy nước từng được Đức Chúa Trời định trước, một em bé hay người lớn.

⁷ Nhưng có, trong Kinh Thánh, nơi họ mang những đứa trẻ đến với Chúa Jêsus, và Ngài đã giơ tay Ngài lên và đặt chúng trên những đứa trẻ, và chúc phước cho chúng, và nói, “Hãy để con trẻ đến cùng Ta.” Bây giờ đó là cách của—của chúng ta để làm điều đó ở đây. Và bây giờ, như những đầy tớ của Ngài, chúng ta chỉ đưa chúng đến trước—trước Đức Chúa Trời, trong lời cầu nguyện; và nếu có ai ở đây có đứa con bé bỏng của anh chị em mà chưa được dâng...

⁸ Chúng ta không tin vào phép báp-têm, dưới bất kỳ hình thức nào, những em bé đó. Bởi vì, chúng không có tội lỗi. “Họ được sanh ra trong tội lỗi, được hình thành trong sự gian ác, đến với thế gian nói dối,” nhưng chúng không có gì để ăn năn. Và phép báp-têm là sự ăn năn và sự tha tội. Vì vậy, đứa bé của họ không có gì để ăn năn; và khi Chúa Jêsus chết trên thập tự giá, Ngài đã làm sạch mọi tội lỗi. Và bây giờ khi chúng ta đủ lớn để biết rằng chúng ta phải ăn năn về những gì chúng ta đã làm, thì chúng ta có, và nhận ra Đấng Christ đó, Đấng đã chết cho chúng ta... Đứa bé đó không thể nhận ra điều đó, rằng Đấng Christ đã chết cho nó. Nhưng khi chúng ta đủ lớn để nhận ra rằng Đấng Christ đã chết cho chúng ta, và rồi chúng ta—chúng ta chịu phép báp-têm

cho sự chết của Ngài và sống lại với sự sống lại của Ngài. Ý Chúa, Chúa nhật tới tôi sẽ nói về điều đó, Chúa...nếu Chúa muốn.

⁹ Bây giờ, do đó, chúng ta mang chúng đến và dâng chúng. Bất cứ bà mẹ nào, bất kỳ giáo hội nào, bất kỳ tín điều nào, bất kỳ màu da nào, bất cứ điều gì khác, chúng ta dâng tất cả những đứa con nhỏ cho Đức Chúa Jêsus Christ.

¹⁰ Bây giờ, Anh Teddy, xin cho chúng tôi hát bài này, *Mang Chúng Vào*, nếu anh muốn. Được rồi, tất cả chúng ta hãy cùng nhau hát bây giờ.

Mang chúng vào, mang...vào,
Mang chúng...
Mang chúng vào, mang chúng vào...

¹¹ Trong khải tượng tôi đã có, ngay sau sự ra đi của mẹ tôi, đó là những gì tôi đang dẫn dắt, bài hát ấy, là *Mang Chúng Vào*, khi những đứa con nhỏ, mang chúng đến.

Anh sẽ đến chứ, Anh Neville?

¹² Tôi biết chàng trai này. Billy nói, “Đừng đánh rơi nó.” Anh ấy...Đây là William Branham, có ba người trong chúng ta đang đứng đây với nhau, gia đình của William Branham, ba thế hệ, ba cái tên. Nhìn qua tôi, sáng nay. Có điều gì đó về cậu ấy, đó là một cậu bé trông ngây thơ. Và, cậu ấy là William Paul Jr. Và vì vậy chúng ta biết ơn, tôi biết ơn sáng nay, dâng lên Chúa Jêsus, từ cánh tay của cha anh ấy (con trai tôi), cháu nội, vì một đời hầu việc; những ơn phước trên cha và mẹ.

Chúng ta hãy cúi đầu.

¹³ Lạy Cha Thiên thượng Nhân từ của chúng con, con biết con đang đi rất xa trên con đường, khi con nắm cháu nội của con trong tay.

¹⁴ Nhưng con đang nghĩ về Gia-cốp, khi ông mang những đứa cháu của mình đến giữa hai đầu gối, khi ông đã già, Êp-ra-im và Ma-na-se; đã ban phước cho những đứa trẻ đó, và truyền lại cho chúng những ơn phước thiêng liêng kéo dài cho đến ngày nay. Cách mà ông đã bắt chéo tay từ đứa này sang đứa kia, nhận lấy phước lành từ người Do Thái cho dân Ngoại, trong sự bắt chéo. Xin để cho Đức Chúa Trời của Thiên đàng đến gần bây giờ.

15 Cháu nội này mà Ngài đã ban cho con, Chúa ôi, qua con trai con và con dâu của con. Con đang nghĩ về việc cô ấy bị hiểm muộn, không thể nuôi dạy con cái, và đến tận ngày đó từ Yakima, Washington, khi cô ấy đang khóc, và nói, “Con ước gì con có thể có một đứa con.”

16 Thánh Linh của Ngài đã đến trong xe hơi, và ở đó con nói, “Con sẽ có nó.” Và hôm nay con giữ cậu bé xinh tốt này trong tay con: Lời Ngài đã phán, lời hứa của Ngài.

17 Bây giờ, lạy Chúa, trong hành động đơn sơ của chúng con, chúng con đặt đứa bé này, bởi đức tin, trong tay của Chúa Jêsus; rằng Ngài, đang ở đây trong hình thức của Đức Thánh Linh, sẽ mang đứa bé vào trong vòng tay của Ngài và sự chăm sóc của Ngài, và sẽ hướng dẫn nó suốt cuộc đời. Xin ban cho nó sức khỏe và sức mạnh, một cuộc sống trường thọ, nếu Ngài đến trễ. Và xin cho đứa bé được sử dụng cho sự vinh hiển Ngài. Cầu xin Quyền năng của Đức Chúa Trời hằng sống yên nghỉ trên đứa trẻ. Nếu nó sống là một con người, và Chúa Jêsus đến chậm, xin cho nó rao giảng Phúc âm. Quyền năng của Đức Chúa Trời đã ban cho nó cho mẹ và cha xin cho Điều đó không bao giờ lìa khỏi nó.

18 Xin ban phước cho bố và mẹ nó. Xin cho họ được nuôi dưỡng, điều này...Xin cho anh ấy nuôi dạy đứa bé này trong bầu không khí Cơ-đốc. Rằng, tất cả sự huấn luyện con người có thể có mà họ có thể làm, đứa bé này sẽ có điều đó.

19 Bây giờ, bé Billy Paul Branham Jr., tôi dâng cháu cho Đức Chúa Trời Toàn Năng, trong sự dâng hiến, trong Danh Chúa Jêsus Christ. A-men.

20 Có điều gì đó về những em bé, mà là, tôi nghĩ, thật êm dịu!

21 Tôi nhớ Loyce, cô ấy đã khóc và nắm chặt tay mình. Cô ấy thực sự lo lắng. Loyce đã bước ra từ những hoạn nạn lớn, chỉ là một cô bé Kentucky có một cuộc sống khá khó khăn. Và cô ấy... Một đêm nọ, Chúa Jêsus hiện ra với cô, đang đứng trong giá lạnh. Và cô ấy đến, chạy lên nhà, khoảng nửa đêm, cô ấy và Billy, sau khi họ kết hôn. Và họ...xuống bên cạnh mái che ở đó, tôi choàng tay qua người cô và dẫn dắt cô đến với Đức Chúa Jêsus.

22 Cô ấy muốn có những đứa con thật nhiều. Họ đã kết hôn vài năm. Và một ngày kia từ Yakima đi xuống, cô hầu như đang khóc. Đó là một...Đức Thánh Linh đã đến và nói với cô về một bệnh phụ nữ mà cô đã có, đã khiến...lý do cô không thể có con. Rồi Đức Thánh Linh lại đến, và rửa sạch bệnh phụ nữ đó và ban phước cho nàng. Tôi đã dâng nó ngay bây giờ. Đó là một...

23 Tôi có một số điều nhỏ được viết ra ở đây, mà tôi muốn nói trước tiên, trước khi chúng ta đọc phần đoạn. Trước tiên, là những buổi nhóm trong tương lai, tôi đã viết. Đó là Chúa nhật tới, ý Chúa. Tôi biết trời đang trở nên băng giá và tồi tệ trên đường.

24 Và chúng ta có nhiều người ở đây; đến từ Georgia, và Alabama, và Florida, và Ohio, và Illinois. Và—và nhóm người nhỏ bé này được tạo nên từ mọi nơi.

25 Một số người nói với tôi, nói, “Tôi đi ngang qua nhà thờ của anh ở dưới đó, Billy, buổi sáng ở đó. Có biển số xe từ khắp đất nước ở đây.”

Tôi nói, “Vâng.”

26 Người ở đây và người ở đó, đó là cách tôi nghĩ Cô Dâu sẽ như vậy. “Hai người trên cánh đồng; và Ta sẽ lấy đi một, để lại một,” vân vân.

Và tôi—tôi không muốn người ta lái xe trên những con đường băng giá.

27 Và tôi biết rằng tôi, cũng vậy, ngay sau lễ Giáng sinh bây giờ, tôi sẽ—tôi sẽ ra đi, trong cánh đồng truyền giáo, ý Chúa. Tôi đã có khoảng mười lăm buổi nhóm khác nhau được bố trí bây giờ.

28 Và tôi muốn thông báo, vào Chúa nhật tới, ý Chúa, tôi muốn giảng dạy về một Sứ điệp rất nổi bật, với tôi. Tôi đã nghiên cứu, tuần này và tuần trước, về lịch sử Kinh Thánh. Và tôi muốn nói về đề tài *Cơ-đốc Giáo Chống Lại Ngoại Giáo*, vì vậy, hay là, *Sự Sùng Bái Thần Tượng*; Chúa nhật tới.

29 Và rồi Chúa nhật kế tiếp là ngày Đêm Giáng sinh, Chúa nhật tới; và Chúa nhật, một tuần, tôi muốn nói, xin lỗi. Chúa nhật, một tuần nữa, là ngày Đêm Giáng sinh. Bây giờ nếu tôi đưa ra một Sứ điệp, và những người đó, một số người bạn yêu dấu của tôi đến từ Alabama và Mississippi và Georgia, và xung quanh như thế,

những đứa trẻ chắc chắn sẽ thất vọng vào đêm Giáng sinh. Và nếu Chúa đặt trên lòng tôi để mang Sứ điệp Giáng sinh đến cho hội thánh, Thế thì tôi sẽ, nếu Đức Chúa Trời muốn, tôi hứa với mọi người ở ngoài thành phố, đây, tôi sẽ tự gọi cho anh em cuốn băng ghi âm, đây. Vì vậy anh chị em sẽ không phải xa con cái của mình vì đêm Giáng sinh, đêm Lễ Giáng sinh. Và rồi tôi sẽ—tôi sẽ gửi cho anh em cuốn băng, với những lời khen ngợi của tôi, đây, về buổi nhóm. Và chỉ nhớ điều đó.

³⁰ Một điều khác, anh em biết, anh em—anh em không thể mong đợi mọi người tin mọi điều anh em nói. Nó thật—nó thật sự không hoạt động theo cách đó.

³¹ Tôi đã quên sáng nay, vội vàng đi nhanh chóng, vì lý do xuống đây. Tôi tình cờ nhìn lên...Anh Wood đã đưa vợ tôi và chúng xuống. Tôi—tôi nhìn lên, và hầu như đã đến lúc bắt đầu buổi nhóm ở dưới đây, để tôi đi vào. Và họ nói với tôi, Billy đã gọi cho tôi tối hôm qua, và nói rằng họ muốn tôi ở đây sáng nay, để nghe những biên bản này được đọc từ buổi nhóm vừa rồi.

³² Tôi định mang đến một câu chuyện lịch sử, chỉ để cố gắng làm rõ điều gì đó mà tôi đã nói. Cho dù anh em cố gắng làm cho nó rõ ràng thế nào đi nữa, vẫn có người nào đó không hiểu được nó. Đó là về những bàn thờ trong nhà thờ. Thấy không? Người nào đó đã nói, “Anh Branham không tin vào một bàn thờ trong nhà thờ.” Tôi tin vào một bàn thờ ở nhà thờ. Hiểu không? Nhưng những bàn thờ không phải là nơi người ta đến để cầu nguyện. Không bao giờ có sự kêu gọi tin nhận được thực hiện, trong bất kỳ thời điểm nào, trong Kinh Thánh. Không có chuyện như vậy.

³³ Và tôi muốn mang đến cho các bạn, tôi sẽ nói đến vào Chúa nhật tới, về lịch sử của hội thánh đầu tiên, rằng lý do không có những bàn thờ trong hội thánh. Bởi vì, sắp mình trước bàn thờ là một hình thức thờ phượng ngoại giáo, và không phải là một ý tưởng Cơ-đốc giáo chút nào. Bây giờ, tôi cũng sẽ nói về điều đó, vào Chúa nhật tới. Nhưng không có những bàn thờ trong hội thánh đầu tiên, để thực hiện những sự kêu gọi tin nhận. Không có gì ngoài một căn phòng trống rỗng. Chỉ thế thôi. Không có cây thánh giá nào, không có gì cả, không có gì trong phòng ngoài một nền nhà bằng phẳng. Dân sự là—Hội thánh ngũ tuần

trong những ngày đầu tiên, như tôi sẽ mang đến cho anh em từ nhiều sử gia khác nhau, Chúa nhật tới, ý Chúa. Và tôi muốn mang nó đến cho anh chị em từ *Hội Thánh Hành Hương Đầu Tiên* của Ironside, và từ *Hai Ba-by-lôn* của Hislop, từ *Các Giáo phụ Tiền Nicene*, *Giáo hội nghị Nicene*, ồ, rất nhiều người trong số họ, những tác phẩm của Hazeltine về hội thánh đầu tiên, và những người khác, anh em thấy, để tỏ cho anh em thấy rằng không nơi nào:

³⁴ Ngay cả ở Ireland, nơi tôi đã đến thăm, trong nhà thờ mà người Công giáo gọi là một vị thánh Công giáo, Thánh Patrick, nhưng hoàn toàn không có một dấu vết lịch sử nào mà nói rằng—rằng Thánh Patrick không là gì ngoài một người phản đối giáo hội Rô-ma, không có nơi nào, không ai có thể đưa ra lịch sử nào mà sẽ cho thấy rằng—rằng ông là một người Công giáo. Ông, của ông, tất cả các trường học của ông đều ở Bắc Ireland. Rồi khi hoàng đế Công giáo này đến nước Anh, ông đã giết chết mười ngàn người của Thánh Patrick. Và giáo hội vẫn còn đứng đó ngày nay, các trường học của ông, tất cả ở miền Bắc nước Anh.

³⁵ Và nơi anh em nghe nói, “Thánh Patrick đuổi tất cả rắn ra khỏi Ireland,” anh em biết nó là gì, những sự kiện lịch sử của nó không? Ông tin vào Ngũ Tuần, mà có quyền năng bắt rắn, cầm rắn trong tay, và đó là lý do nó được nói, đã bắt đầu.

³⁶ Và Phi-e-rơ bị đóng đinh, ngược đầu, ở Rô-ma, không có trong sự tử vì đạo, và tôi đã tìm kiếm mọi thứ, mọi nơi, và đọc về các sử gia, mọi thứ tôi biết về, và không có một câu Kinh Thánh nào nói rằng Phao-lô hay Phi-e-rơ đã từng bị giết ở Rô-ma. Đó là những giáo điều, nó chỉ được bắt đầu bởi giáo hội Rô-ma đầu tiên, và nó không phải là Sự thật. Hiểu không? Có rất nhiều điều, tôi sẽ nói về điều đó vào Chúa nhật tới.

³⁷ Rồi điều khác tôi có rất nhiều, nghe về, người nào đó đã nói với tôi, một nhà truyền giảng xuất sắc vĩ đại, ông ấy nói, “Anh Branham, tại sao anh không để yên họ những người nữ?” Ông nói, “Anh biết đấy, người ta coi anh như một nhà tiên tri. Tại sao anh không dạy họ những điều thuộc linh cao quý?” Người đàn ông đó có thể đang ngồi hiện diện. Nếu đúng như vậy, tôi muốn anh em hiểu điều này, thưa anh em. “Tại sao anh không dạy họ

những điều thiêng liêng cao cả, anh leo lên ở đâu, và để cho họ, leo lên ở đó, thay vì nói với họ về việc không cắt tóc, và các loại váy để mặc?”

³⁸ Nếu anh em ở đây, hay nghe băng ghi âm, thưa anh em, nếu tôi không thể khiến họ ra khỏi trường mẫu giáo, làm thế nào tôi sẽ dạy họ môn đại số? Họ không có sự đoan trang đứng đắn và đạo đức về họ, thậm chí để tóc họ dài ra, và ăn mặc như những quý bà, làm thế nào anh em sẽ dạy họ những điều thuộc linh? Thấy không? Đúng thế. Không biết chữ cái đầu tiên, không biết ABC. Và cố gắng dạy cho họ điều gì đó cao siêu, cho họ một nền giáo dục đại học, trong khi họ không biết ABC? Hãy cho học ABC trước, và rồi chúng ta sẽ—chúng ta sẽ tiếp tục với điều đó.

³⁹ Bây giờ, tuần trước anh em đã có một—một người vĩ đại ở đây tại bục giảng, thay thế tôi. Đó là Anh William Booth-Clibborn, được biết đến, giữa tất cả các thầy giảng, là hoàng tử của các thầy giảng; con người vĩ đại, nhà truyền giảng vĩ đại, vĩ đại. Thành thật mà nói, anh là một trong những người giỏi nhất trong các xứ, ở bất cứ đâu. Người đó có thể giảng Phúc âm bằng bảy ngôn ngữ khác nhau, vì vậy anh em có thể tưởng tượng anh ấy là gì. Và anh là một nhà truyền giảng Phúc âm trọn vẹn.

⁴⁰ Anh ấy là người đã ở lại với tôi trong cuộc tranh luận đó, với họ bảy thầy giảng của Hội thánh Đấng Christ lúc đó. Và nếu có những người mà tôi cảm thấy hối tiếc, đó là những người đàn ông sau khi anh ấy đã xong việc với họ. Tôi—tôi chưa bao giờ nghe như vậy trong đời. Họ thậm chí đứng dậy và bắt đầu bỏ đi. Anh ấy gặp họ ở cửa, nói, “Tôi nghĩ các anh muốn nói về sự chữa lành Thiêng liêng.”

⁴¹ Và anh ấy rất thẳng thừng, mặc dầu, thật thẳng thừng kinh khủng. Anh ấy chỉ gọi họ mọi thứ anh ấy có thể, với “những kẻ ngu dốt” và mọi thứ, anh em biết đấy. Vì vậy, anh ấy, anh ấy thật thẳng thừng, và đó là điều duy nhất về anh ấy. Nếu anh ấy chỉ nêm thêm sự hiểu biết đó với một chút tình yêu thương, nó sẽ khác hẳn, anh em thấy đấy. Và anh ấy—anh ấy có thể ở đây. Vâng, nhưng tôi—tôi muốn nói điều đó, anh em biết đấy, như thế, nếu anh ấy thật sự thật êm dịu về điều đó. Nhưng, ồ, chao ôi, anh ấy là một người Anh, và anh ấy thật sự có thể bị rất khuấy động.

42 Nhưng anh ấy đã gặp họ ở cửa, và chỉ tay vào mặt họ, nói, “Các anh từng tấn công anh ấy lần nữa,” đó là tôi, đã nói, “tôi sẽ vạch trần các anh trước công chúng, và tôi thực sự sẽ làm cho các anh thành một đám lừa,” anh nói. Ủ-m. Tôi chưa bao giờ nghe về họ kể từ đó, đấy. Vâng, tôi không trách họ. Tôi cũng sẽ tránh xa. Ủ-m. Vâng, bởi vì anh em sẽ không bao giờ xen được một lời nào bên cạnh, xung quanh Anh Booth.

43 Một thầy giảng tuyệt vời, một người tốt, một Cơ-đốc nhân tốt, trong sạch, đạo đức, theo như tôi biết bất cứ điều gì về anh ấy, và biết anh ấy trong nhiều năm. Tôi phải nghe băng ghi âm của anh ấy, những gì anh ấy đã giảng cho anh em, về Đức Chúa Trời thánh khiết và cao cả như thế nào, và cách chúng ta được sinh ra trong tội lỗi; và những gì một người có thể làm điều đó sẽ mang lại, có thể nói với Đức Chúa Trời điều gì để làm. Thấy không? Và điều đó thật sự tuyệt vời.

44 Bây giờ, lý do tôi đã vắng mặt vào dịp này, tôi đã có một tuần kiêng ăn và cầu nguyện, mà đã hướng dẫn tôi đến một quyết định.

45 Và tôi có một công tác nhỏ ở đây, được cho là ở đâu đó, để nó kiểm duyệt—kiểm duyệt những gì tôi không muốn.Ồ, chúng ta đây rồi. Đây là nó. Những gì tôi muốn có trên băng ghi âm, và những gì anh em không muốn trên băng ghi âm. Vì vậy, thưa các anh em, nếu băng ghi âm của anh em bị lộn xộn một chút, ồ, đừng...Anh em có thể cắt phần đó ra. Bây giờ, nhưng ở trong đó, cách đó, rất nhiều người đang ghi âm, khi Anh Mercier và họ có những người duy nhất, có thể ghi băng, ồ, tôi muốn họ kiểm duyệt chúng ở ngoài đó trước khi tôi để chúng phát hành ra ngoài. Nhưng trong điều này, bất cứ ai có thể ghi băng bây giờ, anh em thấy đấy, bất cứ ai muốn lấy chúng đều có thể lấy chúng. Và vì vậy tôi—tôi phải tự kiểm duyệt chúng, từ công tác này ngay tại đây, những gì tôi không muốn nói, hay là, để bỏ qua trên những cuốn băng ghi âm.

46 Bởi vì, có một số điều tôi có thể nói với tất cả các bạn ở đây, mà tôi chắc chắn không muốn nói ra với dân sự. Bởi vì, hãy để mặc họ. Nếu người mù dẫn đường cho người mù, thì tất cả họ đều rơi xuống hố, dù sao đi nữa, anh em thấy đấy. Vì vậy, đừng

làm họ bực mình. Giống như Chúa Jê-sus đã phán, “Đừng làm bực mình những người Pha-ri-si.” Nói, “Nếu họ muốn một số—nếu họ muốn một số tiền nộp thuế, đi xuống và quăng lưỡi câu xuống biển, và lấy con cá đầu tiên, và lấy đồng tiền ra khỏi miệng nó, và đi trả cho họ.” Nói, “Đừng—đừng làm họ bực mình họ, hãy để mặc họ.”

⁴⁷ Nhưng trong suốt cuộc đời tôi, từ khi tôi còn là một cậu bé, tôi đã...Chúa luôn ban cho tôi những khả năng, mà chúng ta đã làm quen với hội thánh ở đây và, tôi tin chắc, trong xứ mà những cuộn băng này cũng sẽ đi lại, về những khả năng. Và với Kinh Thánh mở ra này trước tôi, và trước Đức Chúa Trời Đấng mà tôi đang đứng, tôi chưa bao giờ biết về một trong chúng sai trật. Chúng luôn luôn hoàn hảo.

⁴⁸ Và tôi đã có một khả năng cách đây vài tuần, khoảng ba tuần, bây giờ, la-...sắp tới này, điều đó khiến tôi quỳ gối, và đi vào đồng vắng, để kiêng ăn và cầu nguyện. Và tôi mặc (vì trời lạnh) quần áo lót cách nhiệt dày, để tôi...sử dụng trong những chuyến đi săn, để tôi không bị lạnh cóng, quanh đó trong hang động của tôi và trong rừng. Và tôi đã đi lên, không...

⁴⁹ Người nào đó nói, “Ồ, Anh Branham, anh có đi lên để tìm kiếm không? Anh nên đi lên để tìm kiếm một khả năng từ Chúa.”

⁵⁰ Tôi nói, “Không, anh không đi...Anh không làm theo cách đó. Anh em không thể lôi điều gì ra khỏi Đức Chúa Trời.”

⁵¹ Đấy, đó là lý do người ta cứ nói, trong các cuộc phỏng vấn, nói, “Hãy cầu xin Chúa. Cứ ở lại với nó! Cứ ở lại với nó!”

⁵² Tôi đã có một Lời của Chúa để nói với Anh Neville, về việc nói tiên tri trên mỗi người đến gần bàn thờ này ở đây. Đức Chúa Trời đã bảo anh ấy, thật sự kêu gọi anh ấy về điều đó, đấy. Đừng làm thế, anh em sẽ xô đẩy anh ấy ra trong xác thịt và rồi anh em sẽ có một tiên tri giả. Thấy không? Đấy, hãy để anh ấy làm đúng như Thánh Linh hướng dẫn anh ấy làm. Thấy không?

⁵³ Đừng—đừng cố lôi điều gì ra khỏi Đức Chúa Trời, bởi vì anh em không thể làm điều đó. Anh ấy sẽ chỉ nói...Giống như Ba-la-am, tiên tri được thuê, đã nói, “Tôi chỉ có thể nói những gì Đức

Chúa Trời đặt trong miệng tôi. Nếu không, tôi không thể nói điều đó.”

54 Và đó là điều tương tự, tôi thích hệ thống này họ có bây giờ, để tôi có thể tìm ra điều gì, đúng những gì Chúa sẽ làm. Điều đó rất tốt.

55 Nhưng Chúa Jêsus đã đi vào đồng vắng, để kiêng ăn, sau khi Đức Thánh Linh đã giáng trên Ngài. “Giăng đã làm chứng, thấy Thánh Linh của Đức Chúa Trời giáng trên Ngài.” Và Ngài được đầy đầy Quyền năng của Đức Chúa Trời, Đức Chúa Trời ở trong Ngài, và rời Ngài đi vào đồng vắng để kiêng ăn, sau đó. Không phải trước đó, để Đức Thánh Linh giáng trên Ngài, nhưng Ngài đã đi vào và kiêng ăn *sau khi* Đức Thánh Linh đã giáng trên Ngài. Thấy không?

56 Và bây giờ, trong khái tượng, tôi có thể nói điều này. Tôi đã đề cập đến điều đó một lần. Tôi định cắt nó ra khỏi băng ghi âm, nhưng tôi tin rằng tôi sẽ cứ để lại nó. Tôi...

57 Đó là khoảng ba giờ sáng, tôi cho là vậy. Tôi đã đứng dậy, và tôi nhìn nơi, phía trước tôi, và tôi đang đi xuống sông Giô-đanh. Trông giống như tôi đang đứng trên bản đồ xứ Palestine, và tôi đang đi xuống sông Giô-đanh. Và dường như tôi có thể nghe bài hát, *Tôi Đang Đi Xuống Sông Giô-đanh*, ai đó đang hát nó. Và khi tôi đến gần dòng sông, tôi nhìn lại và thấy con đường mà tôi đã đến, và tôi đã đi được hai phần ba con đường ở đó, đến sông Giô-đanh. Và tôi nhìn qua sông Giô-đanh, và tôi nói, “Ồ, ngợi khen Đức Chúa Trời, ngay phía bên kia là nơi có tất cả những lời hứa! Mọi lời hứa đều nằm trong miền Đất hứa.”

58 Và rồi tôi tỉnh lại. Tôi nghĩ, “Có lẽ nào tôi đã có thể...có thể nào tôi đang mơ không, bởi vì đó là ban đêm?” Đấy, một khái tượng là điều gì đó mà anh em nhìn thấy với đôi mắt của mình mở ra, giống như một giấc mơ, anh em đang nhìn ngay vào nó, và anh em—anh em ý thức rằng mình đang đứng giống như ở đây trên bụi giăng, và anh—anh em đang đứng ở đây, nhưng tuy nhiên anh em trông giống như đang ở trong một giấc mơ. Có...Anh em không thể giải thích nó, không có cách nào để làm điều đó. Đấy, đó là những công việc của Đức Chúa Trời. Và đường lối của Đức

Chúa Trời là không thể giải thích được. Chúng phải được chấp nhận bởi đức tin.

59 Rồi khi tôi ngồi ở đó một chút, qua một bên chiếc ghế này, rồi, đột nhiên, ở đây nó trở lại lần nữa. Rồi tôi biết rằng đó là khả tượng. Và rồi khi tôi đến trong khả tượng lần nữa, dường như tôi đã được nhắc lên và ngồi trên một—một xa lộ, một xa lộ hẹp, với một anh em nào đó. Tôi không hề biết người anh em đó là ai. Tôi nhìn quanh. Tôi nói, “Bây giờ tôi chắc chắn và biết đây là khả tượng, Chúa là Đức Chúa Trời ở đây.” Và dường như mọi người đều sợ hãi. Tôi nói, “Mọi người quá sợ điều gì vậy?”

60 Và một tiếng nói đến và nói, “Có sự nguy hiểm như vậy trong những ngày này. Có một điều gớm ghiếc vĩ đại đó là sự chết khi nó ập đến với anh.”

61 Và tôi nghe tiếng cở đại đang nghiền nát, và tôi nhìn, và ở đây một con rắn quái vật to lớn đang bò qua đám cỏ dại. Tôi nghĩ, “Bây giờ, biết đây là khả tượng, thì tôi sẽ thấy con vật này—con vật này hay con thú này là gì.” Và nó bò lên trên đường cao tốc. Và ngay khi tôi nhìn thấy nó, tôi biết đó là một con rắn độc mamba. Bây giờ, rắn mamba là một con rắn độc châu Phi, là loài cắn chết người nhất trong tất cả các thứ ở đó. Không có gì độc bằng rắn mamba. Và con rắn, dĩ nhiên, tượng trưng cho tội lỗi, sự chết. Thấy không? Và có...Chúng ta có trong đất nước này, rắn đuôi chuông, và rắn hổ mang, và rắn hổ mang ăn cá và loài bò sát, nhiều trong những con rắn đó, mà, nếu bạn có sức khỏe không tốt và một con sẽ cắn bạn, nó có lẽ sẽ giết chết bạn, nhưng nếu bạn không nhận được sự trợ giúp nào đó ngay lập tức.

62 Và rồi—rồi chúng tôi đi vào châu Phi và Ấn Độ, và chúng tôi tìm thấy rắn hổ mang bành. Có một con rắn hổ mang đen, nó là một con rắn tồi tệ, nó cũng là một con rắn cắn. Và có con rắn hổ mang màu vàng, vượt xa nó. Và con rắn hổ mang vàng, bệnh nhân chết với cái chết kinh khủng như vậy, nó làm chết vì ngạt thở. Nó—nó làm tê liệt hệ thống hô hấp. Và họ—họ không thể thở được, họ chỉ há miệng ra và há hốc miệng cố gắng, và chết như thế. Và đó là loại rắn chỉ một cú liếm chỉ suýt cắn Billy Paul, khi chúng ta giết con rắn, ở châu Phi.

⁶³ Và rồi—rồi đến rắn độc mamba, nó là cái chết. Chỉ khi nó... Nó quá nhanh nên anh em không thể nhìn thấy nó. Nó đi qua ngọn cỏ dại và tự đẩy mình bằng cái đuôi của mình. Chỉ, “vù vù,” và nó biến mất! Cắn vào mặt anh em, thường xuyên. Đứng trên cao và đập mạnh. Và, khi nó cắn anh em, anh em chỉ thở được vài cái cho đến khi anh em xong đời. Trở nên thật...Nó không chỉ làm tê liệt, đi vào mạch máu, nó làm cho thần kinh, mọi thứ, anh em chỉ chết trong vài giây. Họ những chàng trai bản địa và những chàng trai dẫn đường, anh em có thể nói, “Mamba,” và họ sẽ húc đầu vào nhau, la hét, bởi vì nó là—nó là sự chết chỉ trong vài giây, đấy, khi một con đụng vào anh em.

⁶⁴ Và nó đã ở đây, trên đường cao tốc. Tôi nghĩ, “Ồ, đây rồi.” Vì vậy tôi nhìn nó. Và nó nhìn tôi giận dữ, và nó liếm lưỡi, và nó đến đây. Nhưng khi nó đến ngay gần tôi...Nó sẽ chạy nhanh lên, và rồi nó càng lúc càng chậm hơn, và chỉ đập nhẹ và ngừng lại, và rồi điều gì đó sẽ giữ nó lại. Nó không thể cắn tôi. Và nó muốn quay lại phía bên kia, cố gắng tiếp cận từ phía bên này. Và nó sẽ quay lại và bắt đầu, và hướng về phía tôi, càng lúc càng chậm hơn chậm hơn và chậm hơn, và rồi dừng lại, và rồi nó lắc mình như *thế* và lùi lại. Nó không thể quất vào tôi.

⁶⁵ Rồi nó quay lại và nhìn bạn tôi, và nó đi theo bạn tôi. Và tôi thấy bạn tôi cứ nhảy lên không trung, và trên anh ấy và trên anh ấy và trên anh ấy và trên anh ấy, cố gắng, và con vật đó đang đập vào anh ta. Tôi nghĩ, “Ồ, nếu nó đụng vào anh ấy, nó sẽ chết ngay lập tức. Không lạ gì mọi người rất sợ hãi, bởi vì khi thứ này đụng vào anh em thì đó là cái chết ngay lập tức.” Và—và nó cứ tấn công vào anh ấy như *thế*, và tôi giơ tay lên, tôi nói, “Ồi Chúa, xin thương xót anh em con!” Tôi nói, “Nếu con rắn đó tấn công anh ấy, nó sẽ giết chết anh ấy.”

⁶⁶ Và ngay lúc đó con rắn quay lại với tôi khi tôi nói điều đó, và nhìn tôi lần nữa. Và một Tiếng nói đến từ phía trên tôi, và nói, “Người đã được ban cho quyền năng để trói buộc nó, kẻ xấu nhất, hay bất cứ điều gì.”

Và tôi nói, “Ồ, lạy Chúa, con phải làm gì?”

⁶⁷ Ngài phán, “Có một điều người phải làm: Người phải chân thành hơn.” Thấy không? “Người phải chân thành hơn.”

68 Tôi nói, “Ồ, lạy Chúa, xin tha thứ cho con vì sự không chân thành của con, và để cho con có sự chân thành.” Và khi tôi giơ tay lên với Ngài lần nữa, có một Điều gì đó vĩ đại đã đến trên tôi, vừa nhắc tôi lên, dường như toàn bộ cơ thể tôi được chất chứa với Điều gì đó.

69 Và tôi nhìn con rắn. Và rồi nó bắt đầu hướng về tôi, tuy nhiên, nó không thể làm điều đó. Và tôi nói, “Hỡi Sa-tan, trong Danh Chúa Jê-sus Christ, ta trói buộc ngươi.” Và con rắn, một làn khói xanh bay ra từ nó, và nó cuộn tròn và làm dấu hiệu đó giống như chữ S, chữ S viết hoa quay ngược lại, một dấu &. Và có nghĩa là “trói buộc người này hay bất cứ điều gì ở dưới kẻ đó,” bởi vì nó là kẻ tồi tệ nhất. Khói xanh rơi ra khỏi nó, và cái đuôi của nó đã làm nghẹt chính nó đến chết quanh đầu nó, khi nó làm điều này quay ngược lại chữ S, dấu hiệu & đó (giống như liên từ, anh em thấy) làm cho nó nghẹt thở đến chết. Và người anh em đã được tự do.

70 Và tôi đã đi qua và nghiền nát nó. Tôi nói, “Bây giờ ta phải tìm ra về điều này, bởi vì đó là khái tượng.” Và tôi đánh vào—vào thứ đó, và nó quay như *thế*, trông giống như một cái móc quai, trên cái móc quai bằng thủy tinh trên cái bình, và chỉ làm cho nó tinh thể rắn. Và tôi nói, “Hãy suy nghĩ về điều đó, thật nhanh! Làn khói xanh đó là sự sống, và mọi thứ, nó rời khỏi nó, tất cả các yếu tố, và bị biến thành thủy tinh.”

71 Và ngay lúc đó, một Tiếng nói lại đến và nói, “Ngươi cũng có thể tháo dây trói cho nó.”

72 Vì vậy tôi nói, “Thế thì, hỡi Sa-tan, mà ta có thể biết, ta mở trói cho ngươi.” Và khi điều đó xảy ra, nó bắt đầu sống lại, ngộ ngộ. Và tôi nói, “Ta trói ngươi lại, trong Danh Chúa Jê-sus Christ.” Và khi điều đó xảy ra, khói bay ra khỏi nó lần nữa, và nó bị nghẹt thở ngay trở lại và biến thành pha lê.

73 Và rồi khi nó làm điều đó, Tiếng đó nói, “Bây giờ ngươi phải chân thành hơn những gì ngươi có, để làm điều này.” Rồi điều đó rời khỏi tôi, và tôi đang đứng trong phòng.

74 Một lát, tôi nghe đồng hồ kêu, và vợ tôi đã...thức dậy. Con cái, anh em biết điều đó như thế nào, tôi đoán, ở nhà anh em, một

người, “Con sẽ mặc gì hôm nay, mẹ ơi? Sách của con ở đâu—ở đâu? Và con đã làm gì?” Anh em biết đấy. Anh em, giống như bất cứ gia đình nào, hầu như, anh em không thể nghe chính mình suy nghĩ, vì tất cả họ đang cố gắng sẵn sàng ngay lập tức.

⁷⁵ Và—và vì vậy tôi lên vào phòng, và tôi quỳ xuống, và tôi nói, “Lạy Chúa Jêsus, con không biết những điều này. Và con phải làm gì? Và những đứa trẻ sẽ gọi con đưa chúng đến trường trong chốc lát. Con phải làm gì?” Và tôi nhìn quanh, và quyển Kinh Thánh của tôi đang nằm ở đó, và tôi nói, “Lạy Chúa, nếu Ngài tha thứ cho con...” Tôi không tin vào việc chỉ mở ra Kinh Thánh, và lấy điều gì đó ra từ Kinh Thánh và nói điều đó, nhưng, có những lúc Đức Chúa Trời có thể an ủi anh chị em bởi một điều như vậy. Và tôi nói, “Lạy Chúa, trong trường hợp khẩn cấp này ngay bây giờ, trước khi Thánh Linh Ngài lìa khỏi con, và con—con không biết phải làm gì, những đứa trẻ sẽ còn một giờ nữa, trước khi chúng ra đi, xin Ngài chỉ cho con thấy được không? Nếu đó là điều gì đó Ngài đang cố gắng đến với con, lạy Cha Thiên thượng, thế thì xin cho con biết.”

⁷⁶ Và tôi lấy quyển Kinh Thánh này và chỉ mở nó ra như *thế*, và ngón tay cái của tôi đang đặt ở Cô-rinh-tô Nhất, chương thứ 5, câu thứ 8, “Khi...” Điều gì đó...Đọc điều gì đó như thế này: “Khi anh em đến...” Tôi đã lên kế hoạch kiêng ăn, đến với Chúa. Tôi nói với Ngài tôi sẽ đi ra ngoài và kiêng ăn. Nói, “Khi anh em đến dự lễ này...” Mà, một sự kiêng ăn trong thân thể là một lễ hội với Chúa. Chúng ta biết điều đó. “Vậy khi các người đến dự lễ này, đừng đến với men cũ hay men độc hại, và vân vân; nhưng hãy đến với bánh không men của sự chân thành và lễ thật,” thật chính xác những gì Ngài đã phán với tôi trong khải tượng. “Hãy đến...” Đức Chúa Trời là Quan Án uy nghiêm của tôi. “Hãy đến với bánh không men của sự chân thành và lễ thật,” đó là Lời.

⁷⁷ Rồi tôi thấy những gì Ngài muốn nói, như Ngài, cách đây nhiều năm, khi tôi thấy Kinh Thánh xuất hiện, tôi đã viết nó ngay tại đây, đi xuống, và một bàn tay đến từ Trời và chỉ xuống tới Giô-suê và đọc chín câu đầu tiên, và dừng lại ở đó: Đó là, Giô-suê đến đồng vắng, nhưng không bao giờ đã...ông đã sẵn sàng, khi ông đến gần sông Giô-đanh, Đức Chúa Trời đã gọi ông ra, phán, “Ngày

nay Ta sẽ khởi tôn người lên trước mặt dân sự.” Và rồi ông đã dẫn dân Y-sơ-ra-ên băng qua sông Giô-đanh, đến miền đất mà...ban cho họ, chia cho họ, miền đất hứa.

⁷⁸ Tôi đi vào rừng, và cầu nguyện và cầu nguyện, và kiêng ăn. Và, bây giờ, tôi quay trở lại cây đó nơi tôi đã gặp, nơi những con sóc đó ở, mà anh em đã nghe trong những Sứ điệp khác, đây, nơi những con sóc đó đã ở đó. Và đứng đó, khoảng ba hay bốn giờ sáng, sau khi tôi đã đi loạng choạng qua bụi cây với những gì ánh sáng tôi có thể nhìn thấy, để đến với cây, đến sớm bởi vì tôi đã được dẫn dắt ở đó. Và rồi tôi đã gặp Ngài. Lạy Chúa, xin giúp con luôn sống thật!

⁷⁹ Tôi sẽ đọc đề tài của tôi bây giờ. Tôi đã lấy một đề tài sáng nay, được viết ra ở đâu đó ở đây, ồ, nó đây này, Giô-suê, trong Sách Giô-suê, chương thứ 10. Với anh em đang đọc phía sau tôi, hay, chương thứ 10 và câu thứ 12. Và tôi chỉ có một giờ.

⁸⁰ Và rồi, tôi nghĩ, tôi không chắc lắm, nhưng tôi tin Billy đã nói anh ấy phát thẻ cầu nguyện sáng nay. Nói, “Không có nhiều người lắm, ngoài chỉ một số người muốn được cầu nguyện cho.” Và bất cứ ai có thể cầu nguyện, hãy giơ tay lên bây giờ. Ồ, đúng vậy. Ồ? Tốt, được rồi, tốt lắm. Được rồi.

Bây giờ câu thứ 12 của chương 10 của Giô-suê.

⁸¹ Và bây giờ, hãy nhớ bây giờ, trong tương lai, Chúa nhật tới tôi muốn nói về *Cơ-đốc giáo Chống Lại Sự Sùng Bái Thần Tượng*. Và rồi tôi sẽ nói với anh em từ lúc đó, về việc Chúa có dẫn dắt cho sứ điệp Giáng sinh, hay không. Dường như tôi có một sứ điệp trong lòng tôi dành cho dân sự, vào lễ Giáng sinh. Và rồi tôi sẽ nói với anh em từ lúc đó.

⁸² Bây giờ bắt đầu bài đọc ở câu thứ 12 của chương 10 sách Giô-suê:

Rồi khi ngày mà CHÚA phó dân A-mô-rít cho dân Y-sơ-ra-ên, thì Giô-suê thưa cùng CHÚA, và ông nói trước mặt Y-sơ-ra-ên rằng, Hỡi mặt trời, hãy đứng yên trên Ga-ba-ôn; và...Hỡi mặt trăng, hãy ngừng lại trong thung lũng A-gia-lôn.

Và mặt trời bèn đứng yên, và mặt trăng liền dừng lại, cho đến khi dân sự đã báo thù trên kẻ nghịch của mình. Điều này há chẳng được chép trong sách Gia-sa sao? Vậy mặt trời đứng yên ở giữa trời, và không vội lặn ước một ngày trọn.

Hãy lắng nghe bây giờ:

Và không có ngày nào giống như thế trước...hay sau đó, mà CHÚA đã nghe tiếng một người: vì CHÚA đã chiến đấu cho Y-sơ-ra-ên.

Và Giô-suê trở về, và cả Y-sơ-ra-ên đi với ông, cho đến trại quân ở Ghinh-ganh.

83 Cầu xin Đức Chúa Trời thêm ơn phước của Ngài vào Lời Ngài. Bây giờ tôi muốn, nếu đó là ý Chúa, để anh em chờ đợi với tôi trong vài phút. Tôi muốn lấy một đề tài, kỳ lạ, kỳ quặc, dựa trên việc đọc một câu Kinh Thánh như vậy. Và tôi muốn các bạn chú ý và—và cầu nguyện trong suốt thời gian này. Tôi muốn lấy chủ đề, về một từ: *Sự Nghịch Lý*.

84 Và, trước tiên, tôi muốn giải thích một nghịch lý là gì. Trong từ điển của Webster, nó nói rằng một *sự nghịch lý* có nghĩa là “điều gì đó không thể tin được, nhưng có thật.” Đó là một nghịch lý. Điều gì đó hầu như hoàn toàn nằm ngoài lý trí, không thể là vậy nhưng nó là vậy; đó là một nghịch lý. Bây giờ tôi muốn nghĩ một vài phút về những lời này, một sự nghịch lý.

85 Bây giờ chúng ta có nhiều điều mà chúng ta có thể nhắc đến như là sự nghịch lý. Một điều mà tôi muốn đề cập đến, là, thế giới này chính nó là một nghịch lý. Chỗ đứng của nó là một nghịch lý.

86 Tối hôm qua tôi đã nói chuyện với con gái tôi, Rebekah, mà ở trong trường trung học. Và tôi đang nghiên cứu Kinh Thánh ở đây, và—và nói với cô ấy về việc đọc câu này—này ở đây. Và cô ấy nói, “Bố ơi, Giô-suê thực sự đã làm cho thế gian dừng lại, phải không?”

Tôi nói, “Bố không biết điều gì ông ấy đã làm dừng lại. Ông đã làm mặt trời dừng lại.”

87 Cô ấy nói, “Ông ấy không thể làm mặt trời dừng lại, bởi vì mặt trời không di chuyển.”

88 Tôi nói, “Sự phản chiếu của nó đi khắp trái đất, và ông ấy đã ngăn chặn điều đó lại.”

Cô ấy nói, “Ồ, thế thì Đức Chúa Trời đã làm dừng thế gian.”

89 Tôi nói, “Thế thì, với những người theo thuyết bất khả tri, điều gì xảy ra nếu thế giới ngừng lại và mất đi lực hấp dẫn của nó? Nó sẽ bắn xuyên qua không gian giống như một—một ngôi sao, và những tên lửa của nó sẽ rơi xuống trong một trăm tỷ năm trong không gian.”

90 Nhưng Kinh Thánh nói rằng, “Mặt trời đã dừng lại, và giữ nguyên vị trí của nó trong suốt một ngày.” Tôi tin điều đó. Tôi tin điều đó. Thật phi lý và không thể tin được, nhưng đó là Sự thật.

91 Thế thì hãy cầu nguyện nói cho tôi biết, phía nào là phía trên của thế giới, Bắc Cực hay Nam Cực? Làm thế nào bạn biết, nếu bạn đang ở trong không gian? Anh em nói, “Nam Cực ở dưới, dưới chúng ta.” Họ nghĩ Bắc Cực ở dưới, dưới họ. Thấy không?

92 Nó đang đứng trong một không gian, trong một vòng tròn nhỏ trên không trung, khi nó quay hàng ngàn dặm một giờ. Bởi vì, có hai mươi bốn hay hai mươi lăm ngàn dặm xung quanh nó, và nó quay quanh trong hai mươi bốn giờ, vì vậy nó làm cho nó di chuyển tốt hơn một ngàn dặm một giờ, đi lại khắp nơi. Và nó không bao giờ trượt, đánh trúng chính xác. Nơi nó—nơi nó nằm trên đường xích đạo, nơi nó đi vòng quanh, nó không bao giờ bỏ lỡ một phút nào; đúng lúc một cách hoàn hảo, đang đứng trên không trung. Nếu đó không phải là một nghịch lý, tôi không biết nó là gì. Cách mà tất cả các hệ thống trên trời, cách chúng được định giờ như vậy, rất hoàn hảo; cho đến khi điều đó, trong những năm sắp đến, hai mươi và ba mươi năm nữa, khoa học có thể nhìn thấy sự đến của nhật thực và mặt trăng, đi qua. Và có thể nói với anh em, tới thời điểm này, khi nào chúng sẽ đi qua và khi nào nhật thực sẽ bắt đầu.

93 Cho dù chúng ta có một chiếc đồng hồ tốt thế nào đi nữa, một trong những độ chính xác...Tôi có một cái ở đây đã được tặng cho tôi ở Thụy Sĩ, như một món quà, khi tôi ở đó. Giá trị khoảng ba trăm đô-la, bằng tiền Mỹ. Cái đó đã được ban cho tôi. Không có một tuần nào ngoài những gì nó phải được chỉnh lại giờ; tất cả

đồng hồ, không có gì mà con người có thể làm quá hoàn hảo. Nó sẽ, trong một vài năm, nó sẽ bị mòn và biến mất. Khi nó trở nên cũ hơn, nó sẽ trở nên tồi tệ hơn mọi lúc. Những viên ngọc sẽ mòn đi. Tính chính xác của nó sẽ lìa khỏi nó. Không có gì có thể được mài giũa hay sửa chữa bởi con người, hay được mài giũa bởi con người, mà có thể ở lại hoàn hảo.

⁹⁴ Nhưng thế giới này vẫn hoàn hảo! Điều gì điều khiển nó? Ồ, anh em nói, “Tôi không biết điều gì điều khiển nó, điều gì giữ nó ở vị trí của nó.” Nó thật sự là một nghịch lý. Đó là, anh em không thể mô tả cách Đức Chúa Trời làm điều đó, nhưng Ngài làm điều đó. Vì vậy, đó là điều chính yếu, mà Ngài làm điều đó. Và chúng ta biết rằng nó là vậy.

⁹⁵ Thật không thể tin được làm thế nào bạn có thể quay một quả bóng trong không trung, nó sẽ không tạo nên một cuộc cách mạng hoàn toàn trong cùng một nơi.

⁹⁶ Tôi đã suy nghĩ, ở đây cách đây một thời gian, khi tôi ở trong sa mạc. Và một trong những cây xương rồng nhảy già nhỏ bé này mà axit trong máu của anh em sẽ hút ngay đến với anh em, một trong những gã đó nhảy vào tôi. Và anh em không thể nhặt nó ra, anh em phải lấy cái gì đó và cào nó ra. Và nó có những gai nhỏ trên đó. Và cho dù anh em có mài một cây kim tốt thế nào đi nữa, một cây kim sẽ bị cùn lúc cuối cùng; sự sắc bén hoàn hảo của một cây kim sẽ hoàn hảo như anh em có thể có được nó, nó sẽ bị cùn, với một trong những cây xương rồng nhảy đó. Và tuy nhiên nó là một chiếc lá, tự nó, cuộn lại, chặt chẽ. Làm thế nào mà thiên nhiên có thể cuộn chiếc lá chặt hơn và sắc hơn, về điểm ấy, hơn là một cỗ máy tốt có thể nghiền nát một chiếc lá? Và, tuy nhiên, đi xuống tận cùng của điểm đó là những gờ lưỡi câu nhỏ, giống như *thế*, những gờ nhỏ để giữ nó, và để giữ chính nó vào khi nó đi vào. Ồ, một nghịch lý, đúng, đối với khoa học. Thật không thể tin được, nhưng đó là thật.

⁹⁷ Tôi muốn người nào đó giải thích điều này. Tôi không thể nói cho anh em biết chính xác hàng dặm, hay khoa học nói rằng mặt trăng cách trái đất bao nhiêu dặm. Nhưng làm sao mặt trăng đó có thể, tôi sẽ nói, đứng cách xa trái đất hàng triệu triệu dặm, và tuy nhiên kiểm soát thủy triều của biển? Nó làm gì? Làm thế nào

nó có thể được thực hiện? Đó là một nghịch lý, nhưng chúng ta nhìn và thấy rằng nó đã thực hiện. Nó xảy ra. Mặt trăng điều khiển thủy triều. Khi mặt trăng đi ra như thế này, từ trái đất, thủy triều đi theo nó. Và Đức Chúa Trời đã đặt mặt trăng lên trên thủy triều, và thiết lập các ranh giới. Và chúng không thể vượt qua ranh giới đó nơi Đức Chúa Trời đã vẽ ra một đường thẳng, và phán, “Hỡi biển, ngươi có thể đến gần thế này, nhưng ngươi không thể chiếm phần còn lại của nó, vì Ta đang đặt một kẻ canh gác trên ngươi.”

⁹⁸ Mặt trăng đó, cách trái đất hàng triệu dặm, kêu gọi đến biển đó, và nó thiết lập các ranh giới của nó và kiểm soát nó. Không thể tin được! Điều gì trên mặt trăng đó? Khi, chỉ vài dặm cách xa trái đất, tất cả lực hấp dẫn, tất cả không khí, mọi thứ khác, biến mất, đi ra ngoài không gian nơi thậm chí không có không khí, hàng triệu và hàng triệu và nhân lên hàng triệu dặm. Và, tuy nhiên, nó kiểm soát nó! Nói, “Các người có thể đi rất xa, nhưng các người không thể đi xa hơn, vì ta là người canh giữ của Đức Chúa Trời. Ta là người canh giữ ở đây, và người không thể vượt qua những ranh giới này.” Hãy giải thích điều đó. Đó là một nghịch lý, cách mà Đức Chúa Trời làm điều đó, nhưng tuy nhiên Ngài vẫn làm điều đó. Nó không thể được giải thích.

⁹⁹ Chúng ta có mùa đông, tuyết rơi trên mặt đất, lạnh, mặt đất đóng băng. Một hạt giống nhỏ, và trong hạt giống nhỏ đó là một mầm sự sống, và hạt giống nhỏ đó sẽ đóng băng và vỡ ra, và nhụy sẽ chảy ra khỏi nó. Và mầm sống đó sẽ nằm trong bụi đất, trong một tảng băng lạnh giá mà sẽ giết chết bất cứ sự sống nào. Làm thế nào nó được bảo tồn, và rồi lại đến vào mùa xuân? Chúng ta không thể giải thích điều đó, phải không? Đó là một nghịch lý.

¹⁰⁰ Chúng ta lấy Hê-bơ-rơ, chương thứ 11 và câu thứ 3, chúng ta hiểu rằng ở đó Kinh Thánh nói, Phao-lô nói, rằng, “Thế gian đã được dựng nên và đặt lại với nhau bởi Lời Đức Chúa Trời,” một sự nghịch lý, rằng một—một Lời có thể nói và từ Lời đó sẽ—sẽ hình thành những thứ vật chất, “đến nỗi những vật bày ra đó đều chẳng phải từ những vật thấy được mà đến.” Những vật mà chúng ta thấy, là Lời được phán ra của Đức Chúa Trời. Trái đất là Lời của Đức Chúa Trời. Cây cối là Lời của Đức Chúa Trời. Tại

sao chúng ta sợ tin vào Đấng được ban cho một Lời như vậy, với Quyền năng và thẩm quyền như vậy? Tại sao chúng ta sợ nhận lấy Lời đó cho chính mình và áp dụng Nó cho chính mình? Nó cho thấy chúng ta đã sa ngã ở đâu, trong sự không tin. Lời, Lời Đức Chúa Trời, một sự nghịch lý! Thật sự là một nghịch lý, Lời Đức Chúa Trời.

¹⁰¹ Ngoài ra, tôi muốn cho thấy một nghịch lý ngay lập tức, và đó là khi Đức Chúa Trời kêu gọi Áp-ra-ham và nói với ông, khi ông đã một trăm tuổi; và Sa-ra đã chín mươi, bốn mươi năm đã qua thời kỳ mãn kinh của bà. Và Áp-ra-ham, người mà sự sống như đã chết; và Sa-ra, người đã hiếm muộn ngay từ đầu, và tử cung của bà không còn sanh sản. Và tuy nhiên Đức Chúa Trời đã phán rằng Ngài sẽ mang đến, qua họ, một đứa con. Đó là một nghịch lý. Hãy hỏi bác sĩ xem một người đàn bà, một trăm tuổi, có thể nuôi con, có con không. Không thể được, thật không thể tin được, nhưng bà đã làm điều đó bởi vì Đức Chúa Trời đã phán bà sẽ làm nó.

¹⁰² Thật là một điều không thể tin được, khi nghĩ rằng một Người có thể ngồi quay lưng Ngài lại với một cái lều, một Người Lạ với bụi bặm trên áo Ngài, và nói với một người đàn bà, ở phía sau trại, những gì bà đang nghĩ về. Một sự nghịch lý, không thể tin được, nhưng nó đúng.

¹⁰³ Thật không thể tin được, khi Áp-ra-ham đưa Y-sác lên đỉnh núi, đưa con trai duy nhất của ông, và đem chàng lên đỉnh núi, để dâng chàng như một của lễ. Và khi ông lên đến đỉnh núi, và đặt Y-sác trên củi, và sẵn sàng lấy mạng sống chàng, và khi ông đang đưa tay xuống, Điều gì đó đã nắm lấy tay ông! Và có một con chiên đực bị móc sừng của nó, trong đồng vắng, trên đỉnh núi. Một nghịch lý! Con chiên đực đến từ đâu? Làm sao nó có thể cách xa nền văn minh một trăm dặm mà không bị giết chết, với sư tử và—và chó rừng, và chó hoang và thú dữ, và các thú? Nó đến từ đâu? Làm thế nào nó đến được đó, và lên trên đỉnh núi nơi không có nước? Tại sao nó không có ở đó khi ông nhặt những tảng đá lên? Ông đặt tên *Giê-hô-va Di-rê*, “Chúa đã sắm sẵn cho chính Ngài một của lễ.” Không thể tin được nhưng nó rất đúng, vì Ngài, là Giê-hô-va Di-rê. Những điều không thể tin được đối với

tri thức và khoa học của chúng ta, nhưng nó có thật! Một nghịch lý lớn!

¹⁰⁴ Đó là một sự nghịch lý, và sẽ xảy ra, khi Chúa Jêsus, Mác 11:22, hay, :23, khi Ngài phán, “Nếu các người nói với núi này, ‘Hãy dời đi,’ mà không nghi ngại trong lòng, nhưng hãy tin rằng những gì các người đã nói sẽ ứng nghiệm, các người có thể có những gì các người đã nói.” Thật không thể tin được, nhưng đó là thật. Đó là một nghịch lý.

¹⁰⁵ Xin cho tôi dừng lại ở đây để nói, nơi xa kia trong khu rừng đó, đang ngồi bên cạnh cây đó sáng hôm ấy, không có những con sóc trong rừng, nhưng khi một Tiếng nói và nói, “Hãy nói chúng sẽ ở đâu”!

¹⁰⁶ Và ở đó, vì vậy hãy giúp tôi, nếu tôi chết trước khi tôi hoàn thành sứ điệp này, chỉ ngón tay tôi vào một cây óc chó, trơ trụi, nói, “Nó sẽ ngồi ngay *tại đó*,” và nó đã ở đó! Không thể tin được, nhưng có thật!

Ngài phán, “Con kế tiếp sẽ ở đâu?”

¹⁰⁷ Tôi nói, “Ở trên lùm cây đó,” và tôi không bao giờ đặt ngón tay xuống cho đến khi nó ở đó!

“Con kế tiếp sẽ ở đâu?”

¹⁰⁸ “Ngoài trên gốc cây gãy ngang trên cánh đồng đó.” Và nó đã ở đó! Thật không thể tin được.

¹⁰⁹ Tôi đã hỏi vợ tôi, sáng hôm nọ. Tôi nói, “Em yêu, anh có bị mất cảm giác không? Anh có đang trở thành một người điên không? Có chuyện gì với anh vậy? Tại sao anh nói những điều anh làm? Tại sao anh làm những việc anh làm? Điều gì khiến anh làm vậy?” Tôi yêu mọi người, và tuy nhiên chỉ xé nát họ ra từng mảnh. Và tôi kiêng ăn và cầu nguyện để thoát khỏi nó; và tôi càng kiêng ăn và cầu nguyện, điều đó càng tệ hơn. Không thể tin được, nhưng đó là thật! Đó là thật.

¹¹⁰ Tôi đã thấy một người đàn bà giơ tay lên ngay lúc đó, phía sau tòa nhà, ngợi khen Chúa. Đó là Hattie Wright, đang ngồi dưới đó. Khi mà, chị ấy có hai đứa con trai, nếu họ cho phép tôi nói điều này, những kẻ nổi loạn, những chàng trai của thế gian. Người phụ nữ nhỏ bé đó đang ngồi ở đó ngày hôm đó, một góa phụ.

Và tôi nói, “Hattie, Chúa là Đức Chúa Trời...chị đã nói điều đúng. Ngài đã sắm sẵn những con sóc đó. Ngài là Giê-hô-va Di-rê.”

¹¹¹ Chị ấy nói, “Đó chẳng là gì ngoài Lẽ thật của Đức Chúa Trời!” Ô, chị ấy đã nói điều đúng! Đường như không thể tin được rằng một con người có thể nói một lời...

¹¹² Như Anh Booth đã nói với anh em. Như chúng ta bắn thủ và ô uest, Ai là Đấng mà ngự phía sau bên kia mặt trăng và các vì sao, và tất cả không gian và thời gian và cõi Đồi đồi? Như ngay cả Booth đã nói điều đó, và tôi đã đọc điều tương tự ngày nọ, đọc Irenaeus, rằng ngay cả các Thiên sứ cũng dơ bẩn trước mắt Ngài. Chúng ta là ai?

¹¹³ Nhưng một người đàn bà đã nói điều đúng khiến cho tấm lòng của Đức Giê-hô-va...nói, “Hãy hỏi cô ấy muốn gì, và rồi trao nó cho cô ấy.” A-men. Không thể tin được, nhưng có thật! Ngay tại đây bây giờ và trong tâm mắt của chúng ta là bằng chứng có thể nhìn thấy được: chị đã cầu xin để linh hồn các con trai của chị là những Cơ-đốc nhân. Đức Chúa Trời đã ban cho chị điều ao ước của chị. Không thể tin được! Đó là một phép lạ hơn là chữa lành một người đau. Điều đó đang thay đổi đời sống của một người, linh hồn, thể xác của người đó, và tất cả những gì người đó có. Nó đã thay đổi hình dạng của người đó. Không thể tin được, nhưng có thật! Đó là một nghịch lý. Chúng ta thấy nó ở mọi nơi.

¹¹⁴ Sự nghịch lý trong thời Nô-ê. Khi, Nô-ê, một người, chỉ là một người bình thường, ông đã trở thành một tiên tri, hay là một tiên tri của Chúa, có lẽ là làm nông. Đức Chúa Trời đã phán bảo ông, “Hãy sẵn sàng cho một cơn mưa đến từ trời,” khi không có mưa. Không hề có mưa. Không có cách nào để có mưa ở trên đó. Trời chưa bao giờ mưa trên trái đất. Không có biển cả, không có nước, nhưng Đức Chúa Trời bảo ông làm một con tàu để cứu nhà ông. Và Đức Chúa Trời đã mang mưa xuống! Đó là một nghịch lý. Phi khoa học, nhưng (điều gì?) nó là một nghịch lý, dù sao đi nữa. Vâng.

¹¹⁵ Thật là một nghịch lý khi dân Hê-bơ-rơ đã quyết định họ sẽ ở lại với Lời Đức Chúa Trời, bất kể điều gì đã xảy ra, mà vua đã xây lò lửa nóng hơn gấp bảy lần, và ném những người đó vào

đó. Khi mà, sức nóng dữ dội của—của lò lửa đã giết chết những người bước lên lò lửa hực với họ, đến miệng lò lửa; họ đã chết. Nhưng tuy nhiên những người đó đã bước đi trong lò lửa đó có lẽ trong ba giờ. Thậm chí sẽ không còn bụi đất của họ nữa, vì sự sống con người ở trong họ sẽ bị hư mất. Nếu nó làm cho một đời sống con người bị hư mất, bằng cách đến gần nó, nó sẽ làm gì cho một đời sống con người khác? Nhưng người ta đã ném họ vào đó, và chúng ta hãy nói ba giờ, có thể là năm giờ.

¹¹⁶ Nhà vua có thể đã đi và ăn trưa, và trở lại, nói, “Hãy mở cửa lò ra. Thậm chí sẽ không còn một chút bụi đất của họ còn lại!” Nhưng khi người ta mở cửa, họ ở đó, không hề hấn gì, đang đi loanh quanh trong lửa. Không thể tin được, nhưng có thật! Tại sao? Vua nói, “Người đã đưa vào bao nhiêu?”

Họ nói, “Chúng tôi đã đưa ba người vào.”

¹¹⁷ Vua nói, “Ta thấy bốn.” Đó là những gì đã tạo nên sự nghịch lý. “Và Đấng đó trông giống như con trai của các vị thần.” Ngài không phải là con trai của các vị thần; Ngài là Con Đức Chúa Trời! Họ là những người ngoại giáo. Ồ, Đức Chúa Trời ở trong Lời vĩ đại của Ngài!

¹¹⁸ Đã đến lúc quân đội của Đức Chúa Trời trở nên hèn nhát và sợ hãi một con người, và đứng trên sườn đồi. Khi họ để một người mà to gấp ba lần họ, đứng trên sườn đồi, và nói, “Bây giờ các anh tin cậy vào một Đức Chúa Trời thật, các anh nói. Ồ, một trong các anh bước ra và chiến đấu với ta, và chúng ta sẽ không—chúng ta sẽ không có đổ máu nào.” Kẻ thù của Đức Chúa Trời đã đẩy hội thánh của Đức Chúa Trời lên sườn đồi, và họ đang chiếm lấy nó! Họ đã sợ hãi. Họ là những kẻ hèn nhát.

¹¹⁹ Và trong trại có một anh chàng nhỏ bé, quần da cừu quanh người, một chiếc áo choàng của người chăn chiên; người nhỏ nhất trong cả quân đội, và thậm chí không phải là một người lính. Nhưng thật là một nghịch lý, khi Đức Chúa Trời lấy một người, một người nhỏ bé vô tư đó. Kinh Thánh cho biết ông đã hồng hồng. Một người nhỏ bé đó đã khiến cả đội quân của kẻ thù chạy trốn! Đó là một nghịch lý. Giống như Đức Chúa Trời sẽ ban cho đội quân hành quân, vĩ đại đó có đủ can đảm để đi chiến đấu. Họ là những đầy tớ của Đức Chúa Trời, tại sao không đi

đánh trận chiến của Đức Chúa Trời? Đó là kẻ thù của Đức Chúa Trời, hãy nhận lấy nó! Có vẻ như Ngài sẽ ban cho họ sự can đảm. Nhưng Đức Chúa Trời đã lấy một cá nhân nhỏ bé.

¹²⁰ Và nên nhớ, một nghịch lý khác, ông không bao giờ cầm gươm. Sau-lor đã cố gắng mặc áo giáp vào người, cố gắng tra gươm vào tay ông. Cậu bé tội nghiệp không thể cầm nó lên được. Và chàng lấy một cái trành, bằng cao su nhỏ hoặc bằng da nhỏ, với hai đoạn dây quấn trên đó. Và chàng đã đánh bại toàn bộ đạo quân của kẻ thù, và khiến họ tan tác. Thật là một nghịch lý, làm thế nào một cậu bé đó có thể đưa một đội quân bỏ chạy.

¹²¹ Đó là một nghịch lý. Chắc chắn. Đức Chúa Trời làm điều đó. Ngài thật sự đầy dẫy điều đó. Chắc chắn, Ngài là vậy. Đó là những gì Ngài làm. Đó là cách làm của Ngài. Vâng, thưa quý vị. Đó là một nghịch lý.

¹²² Khi Ai Cập có một đội quân vĩ đại mà họ có, cả thế giới đã bị chinh phục. Họ đã có mọi quốc gia dưới bàn tay của họ. Và khi Đức Chúa Trời quyết định tiêu diệt đạo quân đó, hủy diệt dân tộc đó, trông giống như Ngài sẽ dấy lên đội quân A-mô-rít nào đó, hay một đội quân vĩ đại nào đó ở đâu đó, và sẽ gửi họ xuống đó với trang bị tốt hơn; hay đặt một sự hợp nhất của tất cả các giáo phái với nhau, để đi xuống và chiến đấu, với nhau, để Ngài có được sự hợp tác trọn vẹn. Nhưng, Đức Chúa Trời đã sử dụng một nghịch lý! Ngài đã lấy một cụ già, tám mươi tuổi, và không hề cầm một thanh gươm trong tay mình, ngoài một cây gậy cũ kỹ cong queo, mà đã nhận chìm Ai Cập dưới đáy biển chết. Không thể tin được, những gì Đức Chúa Trời có thể làm, nhưng đó là cách Ngài làm. Ngài sử dụng nghịch lý để làm điều đó. Đây, Ngài mang nó đến một sự nghịch lý, một cây gậy cong queo của một người chần chừ thay vì một đạo quân đang diễu hành, để đánh bại một—một quốc gia thống trị thế giới.

¹²³ Ồ, điều duy nhất Đức Chúa Trời đang chờ đợi bây giờ, tôi tin vậy. Nước Nga không có ý nghĩa gì với Đức Chúa Trời. Ngài muốn kiếm một người. Ngài không cần phải có những tổ chức lớn. Ngài không phải có những giáo phái lớn. Ngài muốn có được một người mà Ngài có thể quấn Thánh Linh của Ngài vào trong người đó! Điều đó sẽ nói với phần còn lại của nó, sẽ có một nghịch

lý khác; cho đến khi Ngài có thể khiến người nào đó hoàn toàn đầu phục, người sẽ làm điều đó. Đó là cách Đức Chúa Trời thực hiện công việc của Ngài, Ngài sử dụng sự nghịch lý.

124 Thật là một nghịch lý khi một chiến sĩ vĩ đại của...của Đức Chúa Trời, tên là Giô-sa-phát, đứng trong cổng, với một người tên là A-háp sa ngã, và nói, “Trước khi chúng ta đi đến trận chiến này, chẳng phải là điều tốt rằng chúng ta cầu vấn Chúa sao?” Bây giờ, nếu lòng người đó đói khát, để biết ý chỉ của Đức Chúa Trời, thì phải có ý chỉ của Đức Chúa Trời ở đâu đó.

125 Không phải luôn luôn ở trong vô số lời khuyên bảo đó là sự an toàn. A-háp nói, “Ta có tất cả các mục sư truyền đạo của ta. Tất cả họ đều là những nhà tiên tri. Ta sẽ gọi họ lên đây. Và vua biết đấy, nếu ta mang ra bốn trăm tiên tri, chúng ta sẽ tìm thấy Lời của Chúa.” Không phải lúc nào anh em cũng vậy, không phải lúc nào cũng vậy.

126 Nếu nó không ở với Lời, thì hãy tránh xa nó. Tôi không quan tâm có bao nhiêu người ở đó. Hãy ở lại với Lời đó! Đức Chúa Trời không thể lấy lại Lời đó.

127 Bây giờ, ông đã mang tất cả họ ra đó, và tất cả họ đã nói tiên tri đồng một lòng, rằng Chúa đã ở với họ, “Hãy đi lên!”

128 Nhưng tuy nhiên có điều gì đó không đúng. Và người của Đức Chúa Trời biết điều đó không đúng. Ông ấy nói, “Vua không có một người nữa à? Chỉ một người khác, ở đâu đó?”

“Ồ,” nói, “chúng tôi có một người, nhưng ta ghét người đó.”

Nói, “Vua đừng nói vậy.”

129 Đức Chúa Trời đã chọn một thanh niên thất học, một kẻ nổi loạn nhỏ bé với đất nước, một người bị khinh thường và bị chối bỏ, để mang sứ điệp của Ngài đến với những người có tấm lòng đói khát. Thay vì...tất cả các giáo phái cùng nói với nhau trong sự hiệp một, Đức Chúa Trời đã mang đến một người. Một nghịch lý, nhưng con người đó có Lẽ thật. Và nó được chứng minh là Lẽ thật, bởi vì ông đã ở với Lời. Đó là một nghịch lý, chính xác.

130 Bây giờ anh em nói, “Ý anh là, anh không đồng ý với tất cả điều này và điều kia, và điều kia?” Nếu nó không phù hợp với Lời,

tôi không đồng ý với nó. Đúng vậy. Lời Đức Chúa Trời sẽ không bao giờ sai.

¹³¹ Nói chuyện với một linh mục, cách đây không lâu, ông nói, “Ông Branham, ông đang cố gắng tranh luận một quan điểm từ Kinh Thánh.” Nói, “Chúng tôi tin giáo hội, không có gì với điều đó. Chúng ta tin giáo hội, những gì giáo hội nói. Đức Chúa Trời ở trong hội thánh của Ngài.”

¹³² Tôi nói, “Đức Chúa Trời ở trong Lời Ngài. Và Ngài là Lời.” Đúng vậy, Lời!

¹³³ Đó là lý do Mi-chê đã nhận lấy Lời. Và Đức Chúa Trời đã sử dụng một nghịch lý để đặt mọi giáo phái vào sự hổ thẹn, và làm cho ứng nghiệm Lời của đầy tớ của Đức Chúa Trời; một người, bị coi thường, bị chối bỏ, bị ghét! Gì vậy? Bị chính dân sự của mình căm ghét. Vậy thì, ông không phải là một người cộng sản, hay ông không phải là điều gì khác. Chúng ta hãy nói ông là người Ngũ Tuần, và các nhóm Ngũ Tuần ghét ông. Họ không thích ông. Họ không có liên quan gì với ông. Nhưng ông đã có Lời của Đức Chúa Trời. Đức Chúa Trời đã tạo ra một nghịch lý từ nó.

¹³⁴ “Tại sao Ngài không, nếu tất cả những người khác này là những tiên tri và những mục sư truyền đạo, và vân vân, tại sao không thể, trong cả nhóm lớn này, quyết định điều gì đó tốt hơn một người? Dường như không hợp lý rằng Đức Chúa Trời sẽ chỉ làm cho Lời của một người đúng, hơn những người còn lại của họ.”

¹³⁵ Bởi vì, lời của người đó là Lời Đức Chúa Trời. Đó là lý do Đức Chúa Trời làm cho sự việc xảy ra, bởi vì người ấy ở với Lời Đức Chúa Trời. Những người khác đang nói tiên tri một lời nói dối. Vâng, thật là một nghịch lý khi Đức Chúa Trời lấy Lời của một người trẻ tuổi, và biến nó thành đúng, bởi vì đó là Lời Ngài. Đức Chúa Trời phải đứng bên Lời Ngài, không phải lời của hội đồng. Nhưng, Lời Đức Chúa Trời, đó là người mà Ngài đứng bên cạnh.

¹³⁶ Ngài đã chọn Mi-chê thay vì một trường đào tạo tốt về những mục sư truyền đạo, những người nổi tiếng. Không có gì chống lại họ, họ là những người vĩ đại. Họ là những người mà không tin vào Đức Chúa Trời khác, họ tin vào cùng một Đức Chúa Trời mà

Mi-chê đã tin. Nhưng họ đã hành động giống như họ tin vào Nó, nhưng không nhận lấy Lời Ngài. Bởi vì, họ muốn được nhiều người biết đến. Họ muốn tìm ân huệ với nhà vua. Và sự mù quáng của họ đã bỏ qua Lời thật của Đức Chúa Trời. Làm sao Đức Chúa Trời có thể ban phước cho những gì Ngài đã rửa sả?

¹³⁷ Quý bà và quý ông, cả hai, đừng nghĩ rằng tôi làm điều này là khó chịu. Tôi làm điều đó là thành thật. Đó là lý do. Làm sao tôi có thể nói điều đó, “Phụ nữ nên có...được rồi, hãy để họ cắt tóc đi, và những việc như thế; mặc, quần áo của họ, điều đó không liên quan gì với Nó”? Lời Đức Chúa Trời nói điều đó phải xảy ra! Nàng thật đáng xấu hổ và hổ thẹn chừng nào nàng còn làm điều đó, và Đức Chúa Trời sẽ không bao giờ giải quyết với nàng. Tôi không quan tâm cô ấy nói tiếng lạ nhiều như thế nào, hay nhảy hay la hét, tuy nhiên, cô ấy chưa đến được nơi nào có Đức Chúa Trời. Đó là Lời của Chúa.

¹³⁸ Hỡi những người nam, những người không thể cai trị nhà riêng của mình, và rồi cố gắng trở thành những thầy giảng và những chấp sự, làm thế nào anh em thích hợp để trở thành một thầy giảng trên bục giảng, để lãnh đạo Hội thánh của Đức Chúa Trời hằng sống, và phân chia quyền thừa kế cho họ? Khi mà, anh em nghĩ nhiều về phiếu ăn của mình và của lễ dâng vào hơn là anh em làm theo Lời Đức Chúa Trời, và xấu hổ khi nói điều đó trước những người nữ, e rằng anh em sẽ không được ưa chuộng, xin Chúa thương xót linh hồn tội lỗi của anh em!

¹³⁹ Hãy nói Lời của Đức Chúa Trời, trong Lễ thật! Giảng nói, “Cái rìu được đặt kẻ gốc cây.” Và cái rìu là Lời của Đức Chúa Trời. “Hễ cây nào không sanh trái tốt, hãy đốn nó và quăng vào lửa.” Lạy Chúa, xin mang đến cho chúng con một nghịch lý khác!

¹⁴⁰ Tại sao Đức Chúa Trời lại lấy Giảng Báp-tít, như tôi vừa nói về, thay vì những thầy tế lễ được huấn luyện tốt của Ngài thời đó? Ngài đã lấy một người đàn ông chưa bao giờ đi học một ngày nào trong đời. Vì vậy, chúng ta hiểu rằng Giảng đã đi vào đồng vắng, lúc chín tuổi, và ở một mình với Đức Chúa Trời.

¹⁴¹ Cách đây vài ngày, trong bài đọc của Hội đồng Nicene, đó là một thời gian dài sau cái chết của sứ đồ cuối cùng, Thánh Giảng. Khi những người đó đến đó với Hội đồng Nicaea đó, một số người

anh già nua đó đã làm những người còn lại của họ xấu hổ. Họ đến đó, mặc áo da cừu; trên những hoàng đế mặc áo choàng đó, như Constantine và các giám mục của Rô-ma. Những tấm da chiên già quấn quanh họ, và sống trong đồng vắng, trên cây cỏ, nhưng họ là những tiên tri của Chúa. Giáo hội nhỏ, phía Hy Lạp, tiếp tục; phía La-mã đã quay trở lại. Nhưng nó cho thấy, khi anh em thỏa hiệp, anh em không thể là đây tớ của Đấng Christ.

¹⁴² Giảng. Trong thời đó, giáo hội rất chính thống; họ có những thầy tế lễ, những người được đào tạo tốt. Nhưng Đức Chúa Trời đã chọn người không có học vấn gì cả, và đem người ra từ đồng vắng, với một miếng da cừu quấn quanh người, và râu không cạo, tóc ông xõa dài trên cổ. Không có bục để giảng, không có nhà thờ nào mời ông, nhưng có lẽ ông đã đứng trong bùn, lên tới nửa đầu gối, và rao giảng, “Nước Đức Chúa Trời đã gần rồi!” Đức Chúa Trời đã chọn người đó.

¹⁴³ Khi Chúa Jêsus phán, “Các người đã đi ra để xem ai, một người mà có thể nói ở tất cả ở các trường học, một người mặc áo choàng đẹp, và vân vân?” Ngài phán, “Họ ở trong cung điện của các vua.” Nói, “Các người đi xem chi, một tiên tri chăng?” Ngài phán, “Còn hơn cả một nhà tiên tri. Đây là người mà đấng tiên tri đã nói về sẽ đến, ‘Ta sai sứ giả của Ta đến trước mặt Ta.’” Người là—thiên sứ của giao ước. Người là người—người dẫn đường vĩ đại.

¹⁴⁴ Nhưng, đó là một nghịch lý, cách mà nó đã xảy ra. Tại sao ông không đi xuống trường học lớn đó ở Giê-ru-sa-lem? Tại sao Ngài không đến với Cai-phe, thầy tế lễ thượng phẩm? Tại sao Ngài không đến với một số người vĩ đại, được huấn luyện đó, những người đã được huấn luyện từ thời thơ ấu, và cha của họ đã được huấn luyện trước họ, và tổ phụ của họ trước họ, cho thế hệ này sang thế hệ khác, được đào tạo và đi học, tốt đẹp, có văn hóa cao, có học vấn? Và rồi chọn một ông già trong đồng vắng, mà chưa bao giờ có một ngày đi học trong đời, và đặt người ra đó trên sông Giô-đanh, và nói, “Đây—đây là người ấy.” Một sự nghịch lý, chính xác. Không thể tin được, nhưng nó là thật. Đức Chúa Trời đã làm điều đó.

¹⁴⁵ Sự sanh ra đồng trinh của Chúa chúng ta, không thể tin được,

cho một người nữ sanh một đứa con mà không biết một người đàn ông. Đức Chúa Trời đã làm điều đó. Đức Chúa Trời đã làm điều đó. Đấy, đó là một nghịch lý. Đưa một người nữ nhỏ bé ở dưới đó, một cô gái trẻ, đã đính hôn với một người đàn ông nào đó khoảng bốn mươi lăm tuổi, chính nàng khoảng mười sáu hay mười tám tuổi, và đã đính hôn với người đàn ông góa vợ này, có bốn đứa con. Và rồi lấy người đàn bà này và phủ bóng lên nàng bởi Đức Thánh Linh, và đã thọ thai trong tử cung thân thể mà Đức Chúa Trời Toàn Năng đã lập đền tạm. Một nghịch lý!

¹⁴⁶ Làm thế nào mà Thiên đàng không thể giữ Ngài! Đất là bệ chơn của Ngài, Trời là ngai của Ngài, và tuy nhiên có thể mang lại sự trọn vẹn của bốn tánh Đức Chúa Trời trong thân thể, và hiện thân Nó vào trong một Người. Ô! Khi mà, anh em có thể đo trong hàng trăm tỷ dặm, trong những khoảng thời gian, mà không bao giờ đo được Đức Chúa Trời; và tuy nhiên một em bé, đang nằm trong máng cỏ, đã chứa đựng sự trọn vẹn của Thân thể Ngài—Thân thể Ngài. Đức Giê-hô-va! Một nghịch lý! Đức Chúa Trời vĩ đại đó, Đấng ngự phía sau kia, để điều khiển một trăm triệu mặt trời đang chiếu sáng trên các hành tinh, Đấng không bao giờ bắt đầu và không bao giờ kết thúc, và sẽ hiện thân của chính Ngài, trong một chuồng ngựa đầy phân!

¹⁴⁷ Và rồi chúng ta đi ra ngoài và nhảy múa và uống rượu, và tiếp tục, trong một lễ kỷ niệm! Nó không phải là một lễ kỷ niệm; đó là sự thờ phượng! Chúng ta tổ chức lễ Giáng sinh. Làm thế nào mà Đức Chúa Trời đã làm điều đó, để Ngài có thể chết, để thay thế một tội nhân.

¹⁴⁸ Thật là một nghịch lý khi một cậu bé tóc quăn, nhỏ bé, anh chàng có vai khòm nhỏ bé, có lẽ anh ta không cao được một mét rưỡi; và anh ta có bảy lọn tóc quanh đầu, hơi ẻo lả. Và anh đang trên đường đi xuống, một ngày nọ, để gặp người bạn gái của mình, và một con sư tử gầm thét chống lại anh.

¹⁴⁹ Có ai đã từng nghe một tiếng sư tử thật sự gầm thét không? Anh em có thể có, trong những cái chuồng này và những thứ xung quanh đây. Nhưng tôi muốn nói với anh em, lúc đó họ chỉ đang kêu meo meo. Anh em nên nghe một tiếng gầm rú thực sự. Những tảng đá sẽ rơi xuống khỏi ngọn đồi, cách đó nửa dặm;

những viên sỏi sẽ lăn xuống đồi, nó thật sự làm rung chuyển mặt đất. Tiếng gầm đó đến từ đâu, tôi không biết.

¹⁵⁰ Ô, tôi đã thấy một con, ngày nọ, nó đang gục đầu xuống, một con sư tử bờm vàng to lớn gầm thét với một con sư tử đen, bởi vì, một con sư tử bờm đen, bởi vì nó đã gắp một miếng thịt. Nó đã để nó nằm ở đó, và nó đứng như đã nói, “Bây giờ anh để mặc miếng thịt đó, tôi sẽ đi xuống để lấy nước.” Và nó đi xuống uống nước. Khi nó quay lại, con sư tử bờm đen này đã liếm nó. Sư tử cha này chỉ dừng lại, gục đầu xuống, và nó kêu lên một tiếng, và, tôi nói, những tảng đá lăn ra khỏi ngọn đồi. Ô, chao ôi! Nó sẽ làm rung chuyển thành phố, nếu nó gầm thét như thế ở đây. Một tiếng gầm thét của sư tử, ồ, nó hung dữ!

¹⁵¹ Và tiếng gầm đó phát ra từ con người tầm vóc nhỏ bé tóc quăn này, chúng ta gọi anh ta, và rồi điều gì đó đã xảy ra. Con người tầm vóc nhỏ bé đó đi qua và lấy nó bằng miệng, và đặt một tay xuống theo cách *này* và một tay theo cách *kia*, không lo lắng, và chỉ kéo nó ra và đặt nó xuống đó. Đó là một nghịch lý. Điều gì đã gây ra nó? Nếu anh em để ý bài đọc ngay trước nó, “Và,” liên từ, “Thánh Linh của Chúa đã đến trên người.” Đó là điều đã tạo nên sự khác biệt. Và anh chàng đã giết chết con sư tử.

¹⁵² Rồi một ngày kia một số người Phi-li-tin đuổi theo ông. Ông không có vũ khí. Có một ngàn người trong số họ. Họ có những ngọn giáo dài và những cái khiên lớn, và đó giống như một cánh cửa trước mặt anh em, giống như *thế*, những cái khiên. Cứ nghĩ về một cái khiên bằng đồng lớn, vĩ đại bây giờ, suốt con đường phía trước anh em, với những chiếc mũ bằng đồng, những chiếc áo khoác lớn bằng đồng, và tất cả các ống chân của họ và mọi thứ, bằng đồng; những ngọn giáo dài, to lớn, dài như chúng... đến từ cây sào đó, có lẽ dài mười lăm, hai mươi bộ. Đầu đội mũ to bằng đồng trên chúng như thế, sắc như dao cạo. Và họ tìm thấy người nhỏ bé tóc quăn này từ Palestine đi xuống, để thăm người bạn gái nào đó của chàng ở dưới đó. Vì vậy họ nói, “Đó là gã đó. Chúng ta hãy đi bắt hắn!” Một người có thể lấy anh ta bằng đầu mũi giáo đó, chỉ nhắc anh ta lên và lắc anh ta một chút, và anh ta ngã ngay xuống tay mình, xuống đến chuôi giáo. Ô, người ấy chỉ là một gã nhỏ bé.

153 Một số người, các họa sĩ, cố gắng vẽ Sam-sôn với—với đôi vai mà ông không thể bước vào trong đền tạm này.Ồ, điều đó không có gì bí mật rằng ông ấy...một người đàn ông cỡ đó. Sam-sôn chỉ là một người nhỏ bé, nhưng Thánh Linh của Chúa là điều rất lớn. Thấy không? Ngài lấy...Nó—nó—nó làm ô nhục lời Kinh Thánh, để nói rằng ông là một con người cỡ đó.

154 Đức Chúa Trời luôn lấy những điều ngu dại và ngu dốt để... như thế, để làm công việc của Ngài, anh em thấy đấy. Ngài lấy điều gì đó không là gì cả.

155 Vì vậy anh chàng trẻ tuổi này đang đứng ngoài đó, và ngay lập tức ở đây những người Phi-li-tin đến và bao vây ông, để giết ông. Và ông đã lấy xương hàm của một con la đang nằm ở đó, một con lừa hoang dã, một con lừa nhỏ, lấy xương hàm của con la đó lên. Và Thánh Linh của Chúa đã đến trên ông. Và có một nghịch lý, cách mà ông đã đánh gục, bằng cái xương hàm của một con la, qua cái mũ sắt dày nửa in-sơ đó trên đỉnh đầu, với xương hàm của một con la!Ồ, điều đầu tiên, cái xương hàm khô cũ nằm ở đó, cái lướt qua đầu tiên ông sẽ đụng vào nó, nó sẽ vỡ ra thành một ngàn mảnh, trên đầu của một trong những chiếc mũ sắt đó hoặc những cái khiên lớn đó. Khi, một ngàn người lao vào ông, và ông đã đánh chết mọi người trong họ. Sự nghịch lý! Đó là khi Thánh Linh của Đức Chúa Trời giáng trên ông.

156Ồ, nếu chúng ta chỉ có thể là những xương hàm trong bàn tay của Đức Chúa Trời, thì sẽ có một sự nghịch lý khác. Vâng, đúng vậy.

157 Thật là một nghịch lý khi Chúa Jêsus, Chúa chúng ta, lấy năm cái bánh và hai con cá nhỏ, và bẻ ra, và nuôi năm ngàn người. Và lấy những giỏ đầy những thứ còn lại, những mảnh nhỏ mà một số người trong họ đã không...Họ sẽ đặt bốn hay năm con cá xuống bàn này, và bốn hay năm ổ bánh mì, và rồi họ đi qua đây và đặt bốn hay năm ổ bánh mì. Và một số trong chúng thậm chí không thể ăn hết, cứ để mặc chúng nằm đó. Vì vậy họ đã nhặt chúng lên, những giỏ đầy chúng.Ồ! Thấy không? Ngài đã làm điều đó như thế nào? Thật không thể tin được rằng một Người có thể lấy năm cái bánh và hai con cá nhỏ, và nuôi năm ngàn người, và lấy đầy bảy giỏ, còn thừa lại. Thật không thể tin được,

nhưng Ngài đã làm điều đó. Tại sao? Đó là Đức Chúa Trời. Đó là một nghịch lý. Thật không thể tin được, nhưng Ngài đã làm điều đó.

158 Thật không thể tin được, và chưa bao giờ trước hay sau đó, trên một vùng biển đầy bão tố, và những con sóng quá cao cho đến nỗi nó đang đánh chìm con tàu, khi một Người bước xuống băng qua những con sóng đó. Tôi có thể thật sự thấy mỗi lần—một cơn lốc lớn đến chung quanh Ngài, chỉ vỡ ra và rơi xuống phía dưới, và Ngài bước đi ngay trên đó, giống như Ngài đi ở trên một miếng bê tông. Bước đi trên biển, trong lúc bão táp! Hãy để khoa học hình dung ra điều đó. Điều gì đã giữ Ngài ở đó? Điều gì đã giữ Ngài trên biển đó, khi nó sâu nửa dặm ở ngay trong đó? Khi những cơn sóng lớn đó, lớn hơn đền tằm này nhiều lần, bắn tung tóe, ồ, ồ, nó làm đầy con thuyền nhỏ và ngập nước. Nó bị ướt bên trong và bên ngoài, và nó đang chìm xuống, những cột buồm bị gãy, và những mái chèo đã biến mất, và mọi hy vọng được cứu đã không còn nữa. Và ở đây đến Người nào đó đang đi trên mặt nước! Một nghịch lý, chắc chắn, không thể tin được, không thể giải thích được, nhưng Ngài đã làm điều đó. Ồ, vâng, Ngài đã làm điều đó, bước đi trên mặt nước. Thật không thể tin được rằng cùng một Đấng này...

Ôi Chúa, tôi hy vọng điều này xảy ra!

159 Không thể tin được, một sự nghịch lý thực sự, rằng cũng chính Đấng này, Chúa Jêsus người Na-xa-rét, sẽ chọn một đám người đánh cá ngu dốt cho Hội thánh Ngài, thay vì những thầy tế lễ được đào tạo bài bản và những giáo phái của thời đó. Làm thế nào mà một Đức Chúa Trời có tất cả sự khôn ngoan, mà có thể bước đi trên mặt nước, mà có thể biến nước thành rượu, mà có thể lấy năm cái bánh và nuôi năm ngàn người, và còn lại bảy cái giỏ! Cách mà cùng một Đấng đó, Đức Chúa Trời ngự trong cõi Đời đời nơi xa kia, thật rục rờ cho đến nỗi mặt trời che khuất mặt Ngài; chính hồ nước của sự khôn ngoan và tinh sạch, và của sự hiểu biết và tri thức, Đấng Tối Cao của các đấng tối cao! Và Ngài sẽ đến một nơi mà một tổ chức lớn của tất cả các giáo hội đã nhóm lại với nhau và huấn luyện tất cả những người của họ, và Ngài đi xuống và nhặt một đám người đánh cá bản thủ, hôi

hám mà thậm chí không thể viết được tên của chính họ, và chọn loại người đó để sắp đặt Hội thánh trong trật tự cho Nàng Dầu của Ngài. Điều lạ lùng, phải không? Có vẻ như, ít nhất, Ngài đã lấy người nào đó đã được huấn luyện.

¹⁶⁰ Ngài là Người huấn luyện. Ngài là Đấng làm điều đó. Thật lạ rằng Ngài đã làm điều đó. Thay vì lấy những người của giáo hội, Ngài đã lấy những người đánh cá để làm điều đó. Rất kỳ cục, nhưng đó là cách Ngài làm. Đó là sự thật. Đó là một nghịch lý thực sự.

¹⁶¹ Khi Đức Chúa Trời lấy một đám người ngu dốt, như chúng ta gọi ngày nay, “những kẻ cuồng tín thánh,” nghèo nàn, về của cải thế gian này, và đổ Đức Thánh Linh trên họ, trong phòng cao; thay vì đổ Nó ra trên Tòa Công luận, nơi tất cả các nhà thần học ngồi, nơi mà tất cả những người vĩ đại đã có, nơi mà người đứng đầu của tất cả các giáo hội, nơi những người mà đã nghiên cứu về Kinh Thánh, và đã lập nên một trường học lớn, được đào tạo tốt, và chờ đợi Đấng Mê-si đến, và biết rằng họ sẽ là người mà sẽ bước ra và gặp Ngài, và nói, “Lạy Đấng Mê-si, Ngài đã giáng xuống như thể trên cánh máy bay, Ngài ngồi xuống đây trên những bậc tam cấp của đền thờ, chúng con đã thấy Ngài giáng xuống từ Thiên đàng, từ những hành lang bằng vàng của Thiên đàng. Bây giờ tất cả chúng con đã được huấn luyện và sẵn sàng để đi làm. Chúng con có trường lớp, chúng con có bằng Cử nhân Văn chương, chúng con có bằng Tiến sĩ Triết học, Tiến sĩ Luật, và tất cả *điều này*. Tất cả chúng con đều được huấn luyện. Chúng con đứng ở đây, mười ngàn người mạnh mẽ. Chúng con sẵn sàng cho Ngài. Hãy đến! Chúng con đang chờ đợi, đang gọi, ‘Hãy đến!’”

¹⁶² Nhưng thay vì thế, Ngài đi xuống và kiếm một đám người hầu như không biết tay phải với tay trái. Đúng vậy. Và đặt họ trong phòng cao, và tuôn đổ Thánh Linh của Ngài, Ôi Đức Chúa Trời, trên một nhóm người như thế. Thay vì lấy Tòa Công luận, Ngài đã lấy những người đánh cá. Không lạ gì khi Ngài đã không sử dụng sự học vấn của họ? Điều đó làm vui lòng Đức Chúa Trời.

¹⁶³ Dường như làm vui lòng Đức Chúa Trời để làm cho Hội thánh của Chính Ngài trở nên một sự nghịch lý. Điều tương tự Ngài đang làm ngay bây giờ, tạo nên một sự nghịch lý từ Hội thánh

của Ngài, bỏ qua tất cả sự tôn cao vĩ đại, và tất cả những thứ này ở đó mà được gọi là giáo hội. Và Ngài sẽ...bất cứ ai mà Ngài có thể đặt vào tay Ngài, họ sẽ mở mắt và thấy Lẽ thật là gì, và thử nghiệm Nó với Lời của Đức Chúa Trời trong thời đại mà chúng ta đang sống, và đặt chúng vào trong Thân thể. Một nghịch lý! Đức Chúa Trời chọn như vậy. Ngài làm cho Hội thánh của Ngài trở thành một sự nghịch lý, những con người kỳ quặc, những con người kỳ lạ.

¹⁶⁴ Tất cả những người này ở trên phòng cao, đi ra đó nói bằng ngôn ngữ khác, loạng choạng như những người say rượu, loạng choạng và hành động kỳ quặc. Phụ nữ, mẹ của Chính—Chính Ngài và tất cả họ trong phòng cao, đi ra đó, nói lảm nhảm điều gì đó mà không ai có thể hiểu được họ đang làm gì, lúc đầu. Họ có những cái lưỡi chẻ ra trên họ. *Cloven* có nghĩa là “chẻ ra.” Không ai hiểu họ đang làm gì. Họ đang nói huyền thuyên quanh đó, hành động như thể họ say rượu.

¹⁶⁵ Và ở đó đứng một đám người được đào tạo, những học giả Phúc âm, những nhà thần học, nhưng Đức Chúa Trời đã chọn (Đức Chúa Trời) để lấy và để mặc họ trong sự không biết của họ, với sự thông minh và học thức cao của họ, và đi qua đây và chọn ra đám người này mà không biết chữ ABC của họ, và tuôn đổ Thánh Linh của Ngài trên họ, tạo nên một sự nghịch lý từ họ. Vâng, Đức Chúa Trời làm điều đó, Ngài làm điều đó vì mục đích của Chính Ngài. Ngài làm cho Hội thánh của Ngài trở thành một sự nghịch lý. Tôi tin vào họ. Tôi tin điều đó!

¹⁶⁶ Vậy xin giúp con, Chúa ôi, con tin Lời! “Hãy để mọi lời nói của con người là dối trá, và Đây là Lẽ thật.” Những gì Lời này nói làm, chúng ta hãy làm theo cách Lời này nói làm điều đó; cho dù nó có vẻ buồn cười thế nào, và anh em trở nên kỳ quặc như thế nào, hay bất cứ điều gì giống như thế, hãy ở lại với Lời. Anh em được gọi là kiểu cũ, anh em được gọi là *thế này, thế kia*, hay *thế nọ*, dù sao đi nữa anh em quan tâm điều gì? Hãy ở lại với Lời này! Đây là Nó, Lẽ thật. Đừng lấy những gì người khác nói. Hãy nhận lấy những gì Lời đã nói.

¹⁶⁷ Cách đây một thời gian ở đây, một người bạn mục sư truyền đạo...Tôi vừa nghe điều này kể lại. Tôi tin điều đó. Một buổi chiều

nóng nực ở Georgia, anh ấy đang thăm viếng với... một người bào chế thuốc. Người bào chế thuốc già là một anh em Cơ-đốc nhân tốt bụng, đầy đầy Thánh Linh của Đức Chúa Trời. Và ông ấy nói, “Hãy vào và ngồi xuống, và chúng ta hãy uống một—một cốc Cô-ca.” Họ đang ngồi đó, uống Cô-ca của họ. Ông nói, “Tôi muốn nói điều gì đó với anh, và có lẽ anh sẽ không tin điều này.”

“Ồ, chúng ta hãy nghe điều đó, trước tiên,” mục sư nói.

¹⁶⁸ Ông nói, “Tôi luôn cố gắng làm hết sức cho Đức Chúa Trời.” Ông là một chấp sự trong một giáo hội. Ông ấy nói, “Tôi luôn cố gắng sống theo sự kêu gọi của tôi, và làm điều nào là đúng.” Ông ấy nói, “Tôi chưa bao giờ lừa dối bất cứ ai. Tôi luôn luôn làm chứng cho Chúa tôi, mọi nơi tôi có thể.” Và nói, “Tôi, để...Thuốc của tôi ở đây,” nói, “Tôi đã cố gắng mang theo chính loại cao nhất mà có thể mua được. Tôi chưa bao giờ bán quá đắt cho bất cứ ai. Tôi đã cố gắng làm mọi thứ đều đúng, mà tôi biết làm thế nào để làm, để hầu việc Chúa.” Ông ấy nói, “Tôi sẽ nói cho anh biết điều gì đã xảy ra.”

¹⁶⁹ Nói, “Con trai tôi, cũng đang học để trở thành một thầy thuốc, đi theo tôi, anh ấy đã ở phía trước tòa nhà ở đó một ngày nọ.” Và nói, “Đó là trong thời kỳ suy thoái.” Nói, “Một cô gái trẻ bước vào cánh cửa,” và nói, “anh có thể thấy bệnh của cô ấy là gì. Và cô ấy sắp được làm mẹ. Và chồng cô ấy, và cả hai người, ăn mặc tồi tàn.” Nói, “Họ đưa toa thuốc cho con trai tôi,” và nói, “để đáp ứng nó, vì người đàn bà đó cần thứ gì đó mà bác sĩ đã kê đơn cho cô. Và nói, anh ấy nói, ‘Điều này sẽ rất nhiều, *như vậy-như vậy*,’ khi người—người cha tương lai hỏi, ‘Nó sẽ là bao nhiêu?’ ‘*Thế này thế nọ*.’ Người ấy nói, ‘Thưa ông, tôi sẽ không thể mua được toa thuốc, hay đầy đủ,’ người ấy nói, ‘vì tôi không có tiền.’”

¹⁷⁰ Ồ, ông ấy nói, “Con trai tôi nói, ‘Hãy đi ngay xuống phố ở đó, chỉ một nửa dãy phố, hay một dãy phố, và rẽ trái, và anh sẽ thấy nơi—nơi đó là nơi họ làm từ thiện. Và anh đi đến quận đó, và họ có lẽ sẽ cho anh tiền để mua, hoặc, một đơn hàng, rằng họ sẽ trả tiền cho toa thuốc này, bởi vì (nó đã có) người phụ nữ phải có thuốc—thuốc—thuốc ngay lập tức.’” Và nói, “Người ấy đã đi ra khỏi nơi đó, bắt đầu.”

171 Và nói rằng ông đã lắng nghe con trai mình. “Và điều gì đó nói, ‘Ồ, không, đừng làm thế.’ Nói, ‘Người phụ nữ đó cần điều đó.’” Nói, ông chợt nghĩ, “‘Hàng dài người ở dưới đó! Thật khó cho một người đàn ông khỏe mạnh để đứng xếp hàng, huống chi một người mẹ trong tình trạng đó.’”

172 Nói, “Tôi nói với con trai tôi, ‘Hãy đi, gọi họ, bảo họ trở lại.’” Ông nói, “Và tôi vội chạy ra cửa, và nói, ‘Trở lại! Trở lại!’ Họ trở lại. Và tôi nói với con trai tôi, ‘Hãy đáp ứng chỗ đó. Không phải tính phí.’”

173 Và nói, “Con trai tôi đưa cho tôi toa thuốc, và tôi đã đi qua và cấp thuốc nó, và cung cấp nó tốt nhất mà tôi có thể. Và mang nó ra để đưa cho người phụ nữ, và nói với cô ấy rằng sẽ không bị buộc tội về điều này. Điều đó ổn thôi, bởi vì cô ấy cần điều đó rất nhiều, và—và tôi sẽ không có nó, vì vậy, không có tiền cho nó.”

174 Vì vậy nói, “Tôi chỉ bắt đầu đặt thuốc vào tay cô ấy. Và, khi đó, tôi nhìn vào bàn tay. Nó bị sẹo.” Nói, “Tôi nhìn lên, và tôi đang đặt nó trong tay Chúa Jêsus.” Nói, “Tôi đã học biết rằng Kinh Thánh, nó có ý nghĩa gì, ‘Vì người đã làm cho những kẻ hèn mọn nhất trong những người này, là những người nhỏ mọn của Ta.’”

175 Nói, “Anh tin điều đó không?” người này đã nói với tôi.Ồ, chắc chắn, tôi tin điều đó.

Đó là một nghịch lý, không thể tin được, nhưng đó là thật.

176 Còn về Thánh Martin vĩ đại, ở thành phố Tours, nước Pháp thì thế nào: Khi ông ấy, là một người lính, một đêm nọ đi xuống một đường phố tối tăm, lạnh lẽo, và có một...Trong đường phố tối tăm, lạnh lẽo này có một ông già ăn mày, nằm trên đường phố, lạnh cóng. Máu của ông đã đông lại trong huyết quản. Và Martin, tuy nhiên không phải là một Cơ-đốc nhân. Và bất cứ ai đã đọc lịch sử Kinh Thánh, đều biết về Thánh Martin. Nhà sử học ngày nọ đang cố gắng lấy thẻ của mình, đó là người tôi đã chọn cho—cho thời đại hội thánh thứ ba, Thánh Martin, bởi vì ông đã có những dấu hiệu theo sau. Và Thánh Martin đã nhìn xuống trước khi...ông là một người lính, và nằm ở đó cụ già này, nằm trên đường phố, lạnh cóng. Và ông đã nhìn, và ông có một chiếc áo khoác; không có áo khoác, ông sẽ chết cóng. Lấy con dao

của mình và cắt chiếc áo khoác ra làm đôi, và quấn người đó vào trong đó. Đặt nửa kia quanh mình, và tiếp tục bước đi.

177 Đêm đó, khi ông vào phòng mình, và ngồi xuống, ông nghe Người nào đó bước vào phòng. Ông nhìn xem, Chúa Jêsus đến đây, được bọc trong mảnh áo choàng đó. Đó là, sự kêu gọi của ông với chức vụ.

178 Ông trở thành một vị thánh. Ông nói tiếng lạ. Trường học của ông đã được đào tạo. Ông đã huấn luyện dân sự của mình đúng với Lời Đức Chúa Trời. Ông không quan tâm về những gì Giáo hội Rô-ma thứ Nhất hay bất cứ người nào trong họ đã nói. Ông đã ở lại sống đúng với Lời Đức Chúa Trời. Ông đã dạy họ; nói tiếng lạ, và đặt tay trên người đau. Họ đã làm cho kẻ chết sống lại. Họ đuổi quỷ. Một người, bạn của ông, đã bị giết, và ông đã đi đến và đặt thân thể của mình trên anh ta, (hỏi anh ấy có thể gặp ông vài phút không), ông và người bạn của mình bước ra, cùng nhau. Tại sao? Đó là một nghịch lý. Chắc chắn, Đức Chúa Trời đã làm điều đó.

179 Tôi tin vào sự nghịch lý. Vâng, thưa quý vị. Tôi tin. Tôi tin vào chúng, với cả tấm lòng.

180 Thật là một nghịch lý khi, tất cả những người thông minh đã có trên thế giới, và Đức Chúa Trời đã đặt chìa khóa Nước Trời vào tay của người mà bị coi là “người dốt nát và không có học thức.” Đúng thế. Một trong những người thông minh nhất trên thế giới, trong thời đó, là Cai-phe, thầy tế lễ thượng phẩm; người khác là các hoàng đế và các vua, và những người vĩ đại của trái đất, giống như các tổng thống và vân vân, tất cả những người vĩ đại này.

181 Và điều gì là quan trọng nhất trên đời? Là Hội thánh của Đức Chúa Trời! Đức Chúa Trời đã tạo ra trái đất, Ngài đã tạo nên nó vì một mục đích: lấy một Hội thánh ra khỏi nó, một Nàng Dâu. Và đó là công việc quan trọng nhất trên đời.

182 Và những người thông minh nhất mà Ngài có là những hoàng đế và những vị vua, và những kẻ quyền thế và những quân vương, những thầy tế lễ thượng phẩm và những người trong giáo hội. Ngài có thể lấy bất cứ thứ gì trong số đó. Nhưng thật

là một nghịch lý khi Ngài gọi một người mà thậm chí không thể ký tên của chính mình, và nói, “Ta sẽ cho người những chìa khóa của Vương quốc. Bất cứ điều gì người buộc dưới đất, Ta sẽ buộc nó trên Thiên đàng. Những gì người buông ra dưới đất, Ta sẽ mở nó ra trên Thiên đàng.”

183 Nói, tôi chỉ nghĩ về khả tượng đó, “Những gì anh em buông ra hay trói buộc.”

184 “Những gì các người buộc ở dưới đất, Ta sẽ buộc ở trên Trời. Những gì các người mở ở dưới đất, Ta sẽ mở ở trên Trời.” Vâng, Ngài không ban điều đó cho một thầy tế lễ thượng phẩm uyên bác, Cai-phe, nhưng cho một người đánh cá dốt nát. Thật sự là một nghịch lý!

185 Chúng ta thấy Phao-lô, một người Do Thái mũi khoằm nhỏ bé, trên đường đi xuống, kiêu ngạo, đi xuống để trói buộc họ những người đang tạo ra tiếng ồn đó, và la hét, các thứ; ném họ vào tù, làm tàn phá Hội thánh; đã ném đá Ê-tiên, làm chứng cho điều đó, và giữ áo khoác của họ. Ông—ông là một nỗi kinh hoàng. Làm sao Đức Chúa Trời lại chọn một người như thế?

186 Và, hãy xem, các giám mục, tất cả các sứ đồ, họ nói, “Chúng ta sẽ có một sự lựa chọn, người nào đó để thay thế cho Giu-đa.” Và họ chọn ai? Họ đã chọn Ma-thia. Ma-thia, tôi tin được gọi như vậy. Ma-thia, vâng. Ma-thia, họ đã chọn ông bằng cách bỏ phiếu, và ông đã không làm một điều gì. Ông dường như là một người công bình. Và Đức Chúa Trời đã chọn một người nóng tính nhất, nhu mì nhất đã có trong xứ, để thay thế cho ông ta. Nghịch lý! Đó là những gì Đức Chúa Trời làm. Nghịch lý!

187 Thật là một nghịch lý khi người Do Thái không tin kính, kiêu ngạo, nóng tính, đê tiện, đáng khinh bỉ này trên đường đi xuống, một ngày nọ, đến một thành phố, để trói buộc những Cơ-đốc nhân và tống họ vào tù, và khi, đột nhiên, ông té xuống. Và khi ông nhìn lên, Trụ Lửa đứng đó, và một Tiếng đến, rằng, “Hỡi Sau-lơ, Sau-lơ, sao người bắt bớ Ta?” Thật là một nghịch lý khi ông có thể nhìn thấy Nó, và những người còn lại của họ không thể nhìn thấy Nó. Thấy không?

188 Người nào đó nói, “Ồ, tôi không hề thấy Điều đó. Không có

chuyện như vậy ở đó; vâng, anh không. Sai rồi.” Về điều này ngày nay, họ nói điều này, “Tôi không tin như vậy.” Không, chắc chắn không. Chắc chắn không. Nhưng có ở đó, những người ở đó mà thấy Nó. Chắc chắn, nếu bạn không thể, bạn bị mù, bạn không thể nhìn thấy Nó.

189 Một người đã nói với tôi, cách đây đã lâu, cách đây vài năm, nói, “Bây giờ, nếu tôi cản đường anh...” Ông nói, “Bấy giờ, Phao-lô đã đánh một người bị mù.” Nói, “Nếu tôi thuộc về ma quỷ,” nói, “anh hãy đánh tôi mù đi.”

190 Tôi nói, “Điều đó không nhất thiết phải được thực hiện. Anh đã bị mù rồi. Đấy, anh đã bị mù rồi. Anh là loại mù tồi tệ nhất, đấy.” Tôi nói, “Ann, trong đèn thờ, có thể nhìn thấy xa hơn những gì anh có thể thấy. Và bà ấy bị mù, về thể chất.” Ông bị mù, về mặt thuộc linh. Chắc chắn. Đó là một nghịch lý.

191 Thật là một nghịch lý khi Đức Chúa Trời tạo ra cái gọi là dị giáo... Tất cả tiếng ồn này, và la hét, và ngợi khen Đức Chúa Trời, và nói tiếng lạ, và những người bị khinh thường và chối bỏ, và bị gọi là những kẻ gốc và dị giáo; thật là một nghịch lý khi Đức Chúa Trời, Cha vĩ đại của tất cả, Cha của Đức Chúa Jêsus Christ chúng ta, Đấng đã chọn một đám “dị giáo” để mang lại sự cứu rỗi cho Hội thánh Ngài, thay vì hệ thống thần học, giáo hội được huấn luyện tốt. Đó là một nghịch lý.

192 Cách đây không lâu tôi đã ở một thành phố ở Washington, hay là, tôi tin đó là Oregon. Và có một—một phóng viên đến, hai phóng viên trẻ, cầm điều thuốc trong tay. Họ đến. Họ định viết thư cho tôi, và, chắc chắn, thực sự tốt, anh em biết đấy. Và họ đang tiếp tục, nói điều này và điều nọ. Và anh ấy nói, “Và—và anh có phải là thánh quá máu không?”

193 Tôi nói, “Không.” Tôi nói, “Tôi chưa bao giờ lẩn. Nhưng,” tôi nói, “tôi—tôi nghĩ nếu Ngài bảo tôi lẩn, tôi sẽ lẩn.”

194 Và vì vậy tôi đã tiếp tục nói chuyện như thế, anh em biết đấy. Và cô ấy tiếp tục, và cô ấy nói, “Chà, chà, chà, chà,” ồ, cứ tiếp tục. Tôi nói, “Cứ để tôi nói với cô đôi điều, cô gái nhỏ, cô hãy viết lên bất cứ điều gì cô muốn. Cô là người Công giáo.”

195 Cô ấy nói, “Đúng vậy.” Nói, “Làm sao anh biết tôi là người Công giáo?”

196 Tôi nói, “Ồ, cũng giống như cách tôi biết những điều khác trên bục giảng, đấy.” Tôi nói, “Cô là người Công giáo. Và cô cứ tiếp tục và viết nó lên, nhưng tôi đang cảnh báo cô ngay bây giờ; trong ba mươi ngày kể từ bây giờ, cô viết nó lên, và cô sẽ bị nằm trên lề đường, với cổ họng của cô bị đứt bởi kính xe hơi của chính mình, kêu gào xin thương xót, và cô sẽ nghĩ về tôi nhiều lần.”

Cô ấy nói, “Anh không phải là người Ai-len à?”

“Vâng.”

“Dân sự của anh là người Công giáo phải không?”

Tôi nói, “Có lẽ trước tôi.”

197 Nói, “Mẹ anh sẽ nghĩ gì về việc như vậy, về việc anh đang làm cách...”

198 Tôi nói, “Tôi đã làm phép báp-têm cho bà ấy trong Danh Chúa Jêsus Christ. Và bà đã nhận lãnh Đức Thánh Linh. Ủ-m. Vâng.”

199 Và tôi nói, “Bây giờ, nếu cô muốn đi theo cách đó, thì tôi sẽ lấy tên cô và cô lấy tên tôi. Thế thì nếu không phải vậy thì, sau ba mươi ngày, cô hãy viết lên báo rằng tôi là một tiên tri giả. Bây giờ cô cứ viết nó đi.”

200 Cô nói, “Ồ, tôi sẽ không thích nghĩ, khi tôi lên Thiên đàng, rằng một đám người ngu dốt, giống như ở trên ấy tại buổi nhóm đó, sẽ cai trị Thiên đàng.”

201 Tôi nói, “Cô sẽ không gặp nhiều rắc rối,” tôi nói, “đừng suy nghĩ. Cô nói, ‘Tôi không...’”Ồ, nếu cô, trừ phi cô thay đổi ý định và đường lối của mình, cô sẽ không ở Đó, dù sao đi nữa, đấy.” Tôi nói, “Bởi vì, họ sẽ ở Đó. Đức Chúa Trời đã chọn những người đó.”

202 Thật là một nghịch lý, rằng Đức Chúa Trời đã lấy đi những người ngu dại, đấy, họ những người đó. Ngài, Đức Chúa Trời, đã chọn để mang lại sự cứu rỗi cho thế gian qua một nhóm người như vậy, một nghịch lý, hoàn toàn khác với những học giả, và những nhà thần học được đào tạo bài bản và trau chuốt của họ. Đức Chúa Trời chỉ bỏ qua điều đó, lấy một số người dốt nát nhỏ bé và dấy lên, và đặt Sứ điệp của Ngài vào trong người ấy, giống

như Ngài đã làm với Giảng, một số người còn lại của họ, Phi-e-rơ và họ, đã sai họ đi ra và rao giảng Phúc âm, và mang vào Hội thánh của Ngài; và cứu họ, và mang họ trở lại trái đất, và chỉ có thể thôi, đấy. Và cứ để mặc tất cả những thứ bóng bẩy tuyệt vời này đi. Ồ, chao ôi, nó chắc chắn là điều gì đó! Tôi muốn...

203 Đức Chúa Trời, khi Đức Chúa Trời đã chọn những người dốt nát và không có học thức, thay vì học vấn và học thức, cho Nàng Dâu của Ngài! Anh em có thể tưởng tượng một người đàn ông, chọn cô dâu của mình, sẽ lấy...một người với những quyền lực tối cao nhất, tối cao nhất.

204 Tôi có một điều nhỏ ở đây tôi muốn nói, nhưng tôi sẽ không có thời gian để nói điều đó, về một câu chuyện ngụ ngôn nhỏ mà tôi đã thấy một lần. Nhưng tôi sẽ không thể nói điều đó. Tôi đã ghi nó xuống đây, nhưng tôi không có thời gian cho nó.

205 Nhưng, Đức Chúa Trời đã chọn Nàng Dâu của Ngài từ một đám người như thế. Bây giờ, bất cứ ai nói rằng điều đó không phải vậy, thì anh em không tin Kinh Thánh của mình. Điều đó hoàn toàn đúng. Hãy đọc Kinh Thánh của bạn, đó chính xác là những gì.

206 Đó là một nghịch lý thực sự khi Đức Chúa Trời đã chọn sự ngu dại của sự giảng dạy được soi dẫn thay vì thần học được đánh bóng cao. Một người mà hầu như, không biết, sử dụng “đánh, không, gánh, lấy, mang,” tất cả những từ như thế, và—và nói tất cả các loại về—về những thứ ra từ ngữ pháp của mình, và không có ngữ pháp, và mọi thứ khác như thế. Và Đức Chúa Trời đã chọn điều đó thay vì lấy sự đánh bóng học thuật vĩ đại, người mà có thể thực sự phát âm các từ và nói nó thật đúng. Nhưng thật vui lòng Đức Chúa Trời nhận lấy sự ngu dại của sự rao giảng được soi dẫn, một anh chàng thợ cày nhỏ bé nào đó không biết chữ ABC của mình, và lấy người đó và thu phục các linh hồn bởi anh ta. Khi mà, những kẻ lừa dối, tất cả đều được đánh bóng, chỉ dẫn dắt, kẻ mù dẫn đường kẻ mù. Một nghịch lý thực sự!

207 Ồ, Lời thật đầy dẫy về điều đó. Nhiều bối cảnh ở đây, hay những phân đoạn, tôi phải—để bỏ qua.

208 Đúng là nhà thờ lớn tỏa sáng và lấp lánh, với thần học được

đánh bóng, trong khi Nước Trời rực sáng với sự khiêm nhường, những người nghèo và khiêm nhường. Phúc âm không chiếu sáng, Nó phát sáng. Vàng lừa chiếu sáng; vàng thật phát sáng. Có một sự khác biệt giữa ánh sáng rực rỡ và sự chiếu sáng. Chúng ta biết điều đó. Trong khi nhà thờ lớn lấp lánh và tỏa sáng với những học giả được đánh bóng cao, những hàng ghế tốt, cây thánh giá trên khắp bức tường, và những công trình kiến trúc và tòa nhà cao nhất và tốt nhất, và những thứ cao ngất ngưỡng, tất cả giống như thế, Vương quốc nhỏ bé, ở dưới con hẻm nhỏ nào đó, giống như ở đây, nơi nào đó, đang rực rỡ với sự Vinh hiển của Đức Chúa Trời, đầy dẫy những người khiêm nhường trong lòng, đầy, Đức Chúa Trời đang làm việc trong họ, chữa lành người đau, và khiến người chết sống lại, và đuổi quỷ, và vân vân như thế; cứ để chúng trôi qua.

²⁰⁹ Có một điều thuộc về mục sư lớn. Anh em đừng quên điều này. Cách đây một thời gian đã có một buổi nhóm mục sư lớn ở đây, trong một thành phố nào đó, nơi mà một số người từ ngay tại đây đã có mặt tại buổi nhóm. Và họ có một người nào đó sẽ... Ồ, ông là một nhà thần học, “ông đã có sứ điệp cho thời đại, cho dân sự.” Và ông ấy đã nghiên cứu trong hai hay ba tuần về nó. Điều đó ổn thôi. Và khi ông bước lên bục giảng, quần áo của ông không một nếp nhăn, chao ôi, với những thứ tốt nhất trên người, anh em biết đấy, bước lên đó và ưỡn ngực ra và đặt tất cả tài liệu của—của mình ra cho sứ điệp của mình. Và ông thực sự đã giảng một sứ điệp trong một giờ đồng hồ mà không thể đựng đến, về mặt trí tuệ. Ồ, cách ông ta ưỡn ngực ra, và lấy tên là Tiến sĩ Luật *A gì đó*, từ một trường học lớn nào đó, mà rất bóng bẩy và uyên bác, cho đến khi ông mang đến một kiệt tác như vậy, cho những người tâm lý học, và các thứ, nói, “Thật tuyệt vời.”

²¹⁰ Nhưng những Cơ-đốc nhân đang ngồi đó, giống như ở Hội đồng Nicene, điều đó chỉ làm buồn lòng Thánh Linh. Ồ, đó là một kiệt tác, chắc chắn. Vâng, thưa quý vị. Nó có tất cả sự đánh bóng trên nó, có thể là vậy. Nhưng những người đầy dẫy Thánh Linh thật, chỉ, “Hả?” Nó thật sự không hợp với...Không có Thánh Linh ở đó để hỗ trợ nó.

²¹¹ Vì vậy khi ông đi xuống, ông cúi đầu xuống, ông thấy nó

không được đáp ứng. Ông ấy đến từ trường khác; và ông đã ở với những người ngu tuần. Vì vậy khi ông bước xuống bục giảng, lòng của ông đã rũ xuống. Bắt đầu bước xuống loanh quanh đó, với tất cả những thứ dưới cánh tay của mình, như thế này, bước xuống qua hội chúng.

212 Có một vị thánh già khôn ngoan đang ngồi phía bên tay phải, đưa tay về phía một người khác, và nói, “Nếu anh ta đi lên con đường mà anh ta đi xuống, anh ta sẽ đi xuống con đường anh ta đi lên.” Chính là điều đó. Nếu ông đã đi lên một cách khiêm nhường, ông có thể đã đi xuống đầy dẫy sự Vinh hiển. Nếu anh ta đi lên con đường anh ta đi xuống, anh ta sẽ đi xuống con đường anh ta đi lên. Đúng vậy. Một nghịch lý!

213 Hãy lắng nghe, để kết thúc bây giờ, chỉ trong giây lát, trước hàng người cầu nguyện. Tôi muốn nói một từ khác, về hai, về sự nghịch lý.

214 Những khả tượng của các nhà tiên tri xưa vẫn là một nghịch lý. Nó không bị đụng chạm. Ai có thể nói rằng một người, bốn ngàn năm trước, có thể nói về những chiếc xe ô tô đang chen lấn qua những con đường rộng lớn, chống lại nhau. Các tiên tri Cựu Ước, cách mà họ có thể thấy trước các sự việc và nói trước nó, được cất lên bởi Quyền năng của Đức Chúa Trời, mà đã thấy nó trong những năm sắp tới, và đã báo trước nó với sự chính xác của sự hoàn hảo. Hãy giải thích điều đó! Đó là một nghịch lý. Ồ!

215 Một điều khác, tôi muốn đưa cho anh em một điều nhỏ, không quan trọng. Nhưng, sự cải đạo của tôi là một nghịch lý. Tôi nói điều này với tình yêu thương và sự tôn trọng. Cha mẹ tôi đã ra đi. Dân sự của mẹ tôi tất cả đều là những tội nhân, những kẻ đánh bẫy, những thợ săn, và những người miền núi. Những người của cha tôi tất cả đều là những kẻ say rượu, những kẻ đánh bạc, những kẻ cờ bạc, những kẻ bắn súng, giết hại lẫn nhau, hầu hết tất cả họ đã chết trong khi còn làm việc. Không có một chút tôn giáo, bất cứ cách nào, đối với chúng ta. Và làm thế nào Đức Chúa Trời...Điêu đó đã đến trong căn nhà gỗ nhỏ cũ kỹ trên đó sáng hôm đó, mà anh em nhìn thấy bức tranh được vẽ trên bức tường đó ở đó không? Gì vậy? Nó hoàn toàn khác nhau.

216 Nếu anh em đặt một hạt lúa mì vào trong đất, nó sẽ sinh ra một hạt lúa mì. Anh em đặt bắp xuống đất, nó sẽ sanh ra bắp. Anh em đặt một cây cỏ gai vào trong đất, nó sẽ sinh ra một cây cỏ gai.

217 Nhưng đây là một nghịch lý! Mỗi người trong các bạn có thể nói điều giống nhau về chính mình. Tất cả chúng ta có thể nghĩ về một nghịch lý về những gì đã xảy ra.

218 Đây là một nghịch lý khác. Làm sao tôi có thể, sau khi rao giảng gần ba mươi năm, vẫn có thể sợ hãi ý nghĩ đó về việc đi đến Nơi xa kia? Làm thế nào nó có thể được? Sau khi đã rao giảng từ khi tôi còn là một cậu bé, và bây giờ ở đây một người đàn ông năm mươi hai tuổi, và rồi nghĩ về sự sợ hãi...Tôi—tôi đã không...Tôi biết tôi đã được cứu. Nhưng, thật kinh hoàng về ý tưởng...Nhưng tình yêu của Đức Chúa Trời, một buổi sáng, đã giáng xuống trong phòng tôi, đã nâng tôi lên, và đưa tôi vào một Nơi mà đã được cứu chuộc. Quả thật là một nghịch lý!

219 Tôi muốn hỏi anh em đôi điều. Tôi có thể cắt bỏ điều này ở đây bây giờ. Tôi muốn hỏi anh em đôi điều. [Băng trống—Bt.] Điều Đó là gì trên bức hình đó? Nó đến từ đâu? Nó ở đây để làm gì? Khoa học không thể phủ nhận Nó. Nó là gì trong buổi nhóm, mà đứng đó và mắng mỏ dân sự, và nói với họ, “Trở lại nơi xa kia, những gì anh đã làm. Anh em ở đây vì mục đích này. Anh ở đây vì *điều đó*”? Thật không thể tin được đối với đầu óc khoa học.

220 Bây giờ, chúng ta biết thần giao cách cảm. Thần giao cách cảm là, nói điều gì đó, giống như anh em đang nói điều gì đó và tôi có thể nói điều tương tự, đấy, hay là, tôi đang đọc suy nghĩ của anh em, nó đang xảy ra ngay lúc đó. Nhưng khi anh em thấy rằng Nó nói những điều sẽ xảy ra cách xa kia, điều đó không còn khả năng thần giao cách cảm.

221 Thật không thể tin được rằng Đức Chúa Trời, trong những ngày sau rốt này, như Ngài đã hứa Ngài sẽ làm, sẽ làm một điều như vậy. Nhưng đó là thật, đó là một nghịch lý! Cùng một Đức Chúa Trời luôn luôn có sự nghịch lý và đã tỏ cho họ thấy, Ngài cũng là Đức Chúa Trời giống như vậy ngày nay, bởi vì Ngài giữ

Lời Ngài. Khoa học không thể phủ nhận Nó, Nó ở đó trên máy ảnh cơ học. Đó là một nghịch lý, Đức Chúa Trời!

²²² Nó là gì? Trong—trong Xuất Ê-díp-tô ký, chương thứ 13, chúng ta đọc rằng Đức Chúa Trời đã ban cho dân Y-sơ-ra-ên, mà là một hình bóng của Hội thánh ngày nay; khi họ làm một hành trình cách tự nhiên, chúng ta đang hành trình trong Thánh Linh. Chúa nhật tới chúng ta sẽ nói điều đó, bây giờ. Hãy nhớ, tất cả đều dựa trên điều đó, đấy. Bây giờ, cách mà—mà họ ở đâu, đã đi trên mặt đất, về mặt vật chất, như thế này, và Đức Chúa Trời đã ở cùng họ; Hội thánh được ngồi với Đấng Christ, trong các Nơi trên Trời, trong các lãnh vực thuộc linh, đi với tất cả các quyền thống trị dưới chân chúng ta. Ha-lê-lu-gia! Vâng, thưa quý vị. Và họ đã có một Trụ Lửa, một Ánh Sáng mà họ đã đi theo. Bất cứ nơi nào Ánh sáng này đi, họ đi theo Ánh sáng đó. Hàng ngàn năm đã trôi qua, hàng trăm và hàng trăm năm đã trôi qua, và Nó vẫn sống động. Một nghịch lý! Ngày hôm qua cũng vậy...Làm ứng nghiệm lời Kinh Thánh, Nó ở đây để làm chứng; không phải vì chúng ta, nhưng bởi vì Đức Chúa Trời đã hứa Điều đó, rằng Chúa Jê-sus Christ hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi. Đó là Đấng mà Môi-se đã quý trọng, sự giàu có của Đấng Christ, hay sự sỉ nhục của Đấng Christ giàu có hơn những kho báu của xứ Ê-díp-tô. Và Đấng Christ đã đi trước ông là gì? Một Ánh Sáng, một Trụ Lửa.

²²³ Ngài phán, “Ta đến từ Đức Chúa Trời, và Ta trở về với Đức Chúa Trời.” Ngài đã vậy. “Còn ít lâu và thế gian sẽ không thấy Ta nữa, tuy nhiên các người sẽ thấy Ta; vì Ta sẽ ở cùng các người, ngay cả trong các người, cho đến tận thế.” Ngay đến tận thế, Ngài cũng sẽ ở đó. Chúng ta đây rồi!

²²⁴ Sau sự chết, chôn, và sự sống lại của Ngài, Thánh Phao-lô đã gặp Ngài trên đường đi xuống Đa-mách, Ngài đã trở lại với Trụ Lửa đó.

²²⁵ Gần hai ngàn năm đã trôi qua kể từ đó, và Ngài hiện ở đây! Không phải ở giữa các giáo phái, không phải một đám học giả được đánh giá cao của thời đó, nhưng một đám người nghèo nàn và khiêm nhường. Một nghịch lý! Một nghịch lý! Với những ai yêu mến Ngài, hãy tin Ngài, hàng ngàn người trên khắp thế giới

đã tin Ngài, nó để làm trọn lời hứa của Ngài về cả Tân Ước và Cựu Ước. Đó là những gì nó có. Nhưng đó là một nghịch lý.

226 Thật là một nghịch lý khi Đức Chúa Trời hứa ban Nước Trời cho một bầy nhỏ, thay vì một giáo hội có tổ chức lớn. “Hỡi bầy nhỏ, đừng sợ, ấy là ý tốt của Cha các ngươi ban cho các ngươi Nước Trời.” Nó sẽ—Nó là một nghịch lý. Nó là một nghịch lý.

227 Đó sẽ là một sự nghịch lý thực sự, một trong những ngày này, khi Chúa Jêsus đến; và những kẻ chết trong Đấng Christ sẽ sống lại. Con người phàm này nhận lấy sự bất tử, và sự cất lên của Hội thánh đến.

228 Vào những dịp Giáng sinh này, khi mọi người đang mua sắm, và nhảy múa, và uống rượu, và kỷ niệm điều gì đó mà họ không biết gì về, giống như họ đang tổ chức lễ sinh nhật của Washington hay Lincoln, và không thờ phượng...Họ vẫn có Đức Chúa Trời trong máng cỏ.

229 Khi mà, Đức Chúa Trời không còn ở trong máng cỏ. Ngài đã sống lại từ kẻ chết, và sống mãi mãi, đang sống giữa chúng ta, chứng minh chính Ngài, như cùng một Đức Chúa Trời mà tổ phụ Nicene đã cưu mang, và trải qua các thời đại đã đến kể từ Ngày lễ Ngũ tuần. Cũng chính Đức Chúa Trời đã gặp Phao-lô trên đường đến Đa-mách; ông là một nhà truyền giáo cho dân Ngoại, và một sứ giả từ Đức Chúa Trời, cho các dân Ngoại. Sứ điệp của dân Ngoại bắt đầu bằng sự thăm viếng của Trụ Lửa, và nó kết thúc cùng một cách.

230 Vương quốc dân Ngoại đã bắt đầu, vương quốc của thế gian, đó là thế gian, đã bắt đầu với sự quở trách từ một ngôn ngữ trên Trời, trong thời Vua Nê-bu-cát-nét-sa; kết thúc giống như vậy, khi Đức Thánh Linh tuôn đổ trên hội thánh dân Ngoại, trong những ngày sau rốt, để quở trách các dân tộc Ngoại một lần nữa với chữ viết tay trên tường. Chữ viết tay trên tường, rằng, Đức Chúa Trời đã chuẩn bị Hội thánh của Ngài, Ngài đã chuẩn bị dân sự của Ngài, Ngài đã chuẩn bị chỗ của Ngài, và họ đang chờ đợi Ngài đến.

231 Và sự Cất lên đó! “Khi tiếng kèn của Đức Chúa Trời sẽ vang lên, và những kẻ chết trong Đấng Christ sẽ sống lại, chúng ta

là những người còn sống và còn ở lại sẽ không cản trở những người đã ngủ. Vì tiếng kèn của Đức Chúa Trời sẽ vang lên, kẻ chết trong Đấng Christ sẽ sống lại; và chúng ta sẽ được cất lên cùng với họ, để gặp Chúa trên không trung.” Một sự nghịch lý, một trong những buổi sáng này, khi những ngôi mộ mở ra và người chết bước ra; khi những người đang sống sẽ được thay đổi, trong một khoảnh khắc, trong nháy mắt, và bay lên không trung để gặp Ngài.

²³² Toàn bộ sự việc là một nghịch lý, Đức Chúa Trời đang vận hành giữa dân sự Ngài. Các bạn tin điều đó không? Chúng ta hãy cúi đầu để dâng lời cầu nguyện.

²³³ Đức Chúa Trời ôi, bây giờ trong hơn một giờ, và khoảng một giờ mười phút, chúng con đã đứng ở đây nói về những sự kiện trong quá khứ và hiện tại, về cách mà Đức Thánh Linh phân chia họ, Chúa ôi, như Lời của Đức Chúa Trời đã làm rất khoan dung; tỏ cho thấy rằng chính Đức Chúa Trời của Thiên đàng, Đấng đã sống trong những ngày xưa, trong cùng một hình thức và cùng một cách, đang sống ngày nay. Cũng những điều kỳ diệu đó, và cùng Quyền năng đã ở trên các tiên tri xưa, đã ở trên Hội thánh vào lễ Ngũ tuần, đã ở trên, An-ne; và trên A-ga-bút, các tiên tri của Tân Ước trong thời đó, người thậm chí đã chinh sửa Thánh Phao-lô. Và Thánh Phao-lô đã gặp rắc rối bởi việc không lắng nghe A-ga-bút, bởi vì A-ga-bút...Mặc dù ông là một sứ đồ, như Phao-lô, nhưng A-ga-bút đã có Lời của Chúa, và ông đã cảnh báo người đừng đi lên đó. Nhưng Phao-lô đã quyết tâm đi, và rồi người gặp rắc rối. Và, Cha ôi, chúng con luôn gặp rắc rối nếu không vâng theo Lời Đức Chúa Trời.

²³⁴ Chúng con thấy rằng chính Đức Chúa Trời đã ở với những người anh em đó, cũng là Đức Chúa Trời ngày nay. Chúng con thấy Ngài trong mọi sự bày tỏ. Và đó là một nghịch lý, Chúa ôi. Thế gian nhìn, và lắc đầu, và nói, “Không có gì với Nó.” Người tin chấp nhận Nó và nắm lấy Nó, và biết rằng Đó là Đức Chúa Trời hằng sống.

²³⁵ Ôi Cha, chúng con cầu nguyện sáng nay, rằng nếu có người nào đó giữa chúng con mà chưa phải là một người tin, rằng đây sẽ là giờ mà họ sẽ tin. Ôi Đức Chúa Trời, xin ban cho ngay bây giờ

trong lòng mỗi người ở đây, mà không biết Đấng Christ là Đấng Cứu Rỗi của họ, rằng đây sẽ là giờ mà sẽ có một sự nghịch lý trước mặt họ; rằng một tội nhân khốn khổ (bởi bản chất là một tội nhân, được sinh ra trong thế gian trong tội lỗi, được hình thành trong sự gian ác, đến với thế gian đối trá, qua sự ô uế) có thể được thay đổi và được thực hiện trong sự công bình của Con Đức Chúa Trời. Xin ban cho, Chúa ôi, rằng, điều—điều nghịch lý lớn đó sẽ xảy ra trong lòng của tất cả ở đây sáng nay những người không biết Ngài là Đấng Cứu Rỗi của họ và Vua sắp đến của họ, và sẵn sàng gặp Ngài ở tiếng kèn cuối cùng nếu nó vang lên ngày hôm nay.

²³⁶ Rồi chúng con cũng sẽ cầu nguyện, Chúa ôi, rằng Ngài sẽ nhớ đến những người ở đây mà đau ốm và bệnh tật. Ôi Chúa, hôm nay chúng con cầu nguyện để Ngài sẽ chữa lành mọi người đau ốm hay bệnh tật. Xin cho họ biết rằng Đức Chúa Trời vẫn thực hiện điều nghịch lý với bất cứ ai muốn làm ứng nghiệm Lời Ngài.

²³⁷ Chúng con biết Lời Ngài là một nghịch lý. Khi Nó hứa điều gì đó quá không thật, với thế gian, điều gì đó mà họ không thể kê đơn cho, nó—nó là điều gì đó vượt ra ngoài tầm hiểu biết và—và sự hiểu biết của họ. Nhưng khi một tấm lòng đơn sơ sẽ nhận lấy Lời đó và nhận Nó vào trong chiều sâu của bản thể nó, thì Lời đó tạo ra những sự kiện sống động của lời hứa đó.

²³⁸ Ô, chúng con cảm ơn Ngài về điều này biết bao, rằng có những người đơn sơ tin Sứ điệp này. Chúng con không đang tìm kiếm một vương quốc nơi mà các thời đại nguyên tử sẽ cai trị, nhưng chúng con đang tìm kiếm một Vương quốc mà Đấng Christ sẽ cai trị trong quyền năng và sự uy nghi, của hòa bình và vinh quang, trên trái đất; không phải nơi chúng con sẽ nhấn bàn chân lên ô tô, bàn đạp ga, hay bay qua không trung với những chiếc máy bay phản lực; nhưng nơi chúng con sẽ ngồi chung quanh Ngài của Đức Chúa Trời hằng sống, ô, và nhìn lên Ngài, và thấy Ngài Đấng đã bị thương vì sự vi phạm của chúng con và bị đánh đập vì sự gian ác của chúng con, bởi sự sửa phạt về sự bình an của chúng con chất trên Ngài, và bởi lần roi của Ngài chúng con đã được chữa lành. Lòng chúng con ao ước, Chúa ôi, vì sự nghịch lý lớn đã đến với chúng con, rằng chúng con sẽ đến

được với Ngài và ngồi với Ngài vào ngày đó. Xin nhậm lời, Chúa ôi. Chúng con cầu xin điều này trong Danh Chúa Jêsus.

239 Và trong khi chúng ta cúi đầu. Tôi tự hỏi, trong cử tọa sáng nay, nếu ai đó muốn được nhớ đến trong lời cầu nguyện, và nói, “Lạy Chúa là Đức Chúa Trời, con giơ tay lên với Ngài”? “Và, Anh Branham, anh sẽ nhìn và thấy bàn tay của tôi, và cầu nguyện cho tôi, rằng một nghịch lý lớn sẽ xảy ra trong lòng tôi, rằng khi tôi sẽ gặp Đấng Christ trong phép báp-têm bằng Thánh Linh và quyền năng của sự sống lại của Ngài.” Xin Chúa ban phước cho anh chị em, mỗi người, và mỗi người. Tốt lắm. “Rằng tôi sẽ gặp Đức Chúa Trời.” Và Đức Chúa Trời ở cùng anh chị em. “Tôi sẽ gặp Ngài, và một nghịch lý lớn sẽ xảy ra trong đời tôi, và tôi sẽ được đầy dẫy với quyền năng của Ngài và sự vinh hiển của Ngài, và sự nhân từ và sự thương xót của Ngài sống mãi mãi. Và ngày nào đó tôi sẽ được bao gồm trong sự nghịch lý đó mà đang đến. Điều gì đó mà khi...”

240 Bụi đất của những vị tiên tri đó nằm trên trái đất. Khi bụi đất của những người tử vì đạo đã bị sự tử ăn sạch, và với phân của những con sư tử được rải khắp bụi đất, và trên khắp trái đất, nhưng Đấng Christ sẽ sống lại thân thể đó. Nó cho thấy rằng Ngài là sự sống lại.

241 Khi Ngài lấy một ít bùn từ tay Ngài và đặt chúng trên mắt của một người không hề có mắt, cho thấy rằng con người được tạo ra từ bụi đất, và ông đã trở lại với nhãn cầu và có thể nhìn thấy Đấng Tạo Hóa đã tạo nên ông.

242 Nếu Đức Chúa Trời không có ý định làm cho kẻ chết sống lại, thì tại sao Ngài đã trở nên xác thịt như chúng ta, và quay trở lại với bụi đất, và khiến chính Ngài sống lại? Tại sao Ngài đã khiến chính Ngài sống lại nếu không có sự sống lại của người chết? Ồ, chúng ta đừng là trẻ con, nhưng chúng ta hãy là những người nam và người nữ trong Thánh Linh, hãy tin Đức Chúa Trời với tất cả tấm lòng của chúng ta.

243 Sẽ có người khác bây giờ, trước khi chúng ta bắt đầu cầu nguyện? Xin Chúa ban phước cho anh, và anh, anh em của tôi, và anh. Vâng.

²⁴⁴ Lạy Cha Thiên thượng của chúng con, bây giờ chúng con mang đến cho Ngài những người này đã giơ tay lên. Bằng cách này hay cách khác, Đức Thánh Linh đã làm cho điều Đó đi sâu vào lòng họ, ở đó nói với họ, “Người không ở đây chỉ để ăn và uống, và—và ngủ, và thức dậy và làm việc; và sau đó quay trở lại, ăn và uống và ngủ lại. Người ở đây là con trai và con gái của Đức Chúa Trời. Người ở đây để nhận lấy địa vị và nơi chốn của mình trong Đấng Christ. Và Ta ở đây sáng nay để gọi các người,” Đức Thánh Linh muốn nói với đời sống của họ.

²⁴⁵ Lạy Cha, với lời cầu nguyện, vũ khí duy nhất mà con biết, con dâng họ lên cho Ngài. Và con—con thách thức kẻ thù mà sẽ giữ họ khỏi Ngài. Con đặt, bởi đức tin, Huyết của Chúa Jêsus Christ giữa kẻ thù và họ, mà sẽ ngăn họ khỏi kinh nghiệm vinh quang này về sự nghịch lý tuyệt vời này, về sự nhận lãnh Đức Thánh Linh và có Sự sống Đời đời. Vì chúng con nhận ra đó là điều duy nhất—duy nhất mà hiện có, giải pháp duy nhất được ban cho chúng con, cho Sự sống Đời đời, là có Sự sống của Đức Chúa Trời ở trong chúng con, thế thì đó là Sự sống Đời đời ở trong chúng con. Xin nhậm lời, Chúa ôi, để điều đó sẽ xảy ra với mọi người giơ tay lên. Và có lẽ những ai đã không có can đảm để giơ tay lên, xin cũng ban nó cho họ. Bây giờ, Cha ôi, họ là của Ngài. Con dâng họ cho Ngài, trong Danh Chúa Jêsus Christ.

²⁴⁶ Và bây giờ khi hàng người cầu nguyện được hình thành, Cha ôi, con không biết ai sẽ đến đây. Nhưng xin ban cho chúng con một nghịch lý khác sáng nay, Chúa ôi. Nguyện xin Quyền năng màu nhiệm vĩ đại nào đó của Đức Chúa Trời di chuyển xuống và làm điều gì đó như Ngài đã hứa. Và đây sẽ là lần đầu tiên của con, Chúa ôi, kể từ buổi nhóm với Ngài ngày nọ. Con cầu xin bây giờ Ngài sẽ ban cho những nhu cầu của dân sự, qua Danh Chúa Jêsus. A-men.

²⁴⁷ Bây giờ tôi muốn rằng mọi người sẽ ngồi, nếu có thể, chỉ trong chốc lát.

²⁴⁸ Bây giờ, bất cứ ai có thể cầu nguyện. Billy đi xuống sáng nay, như anh ấy đã hứa, và phát thẻ cầu nguyện cho một số người ở đây. Anh ấy nói không có nhiều lắm. Mời các bạn giơ tay lên? những người có thể cầu nguyện. Được rồi. Tôi tự hỏi nếu các bạn

cứ thế chỗ và đứng ngay tại đây, những người có thể cầu nguyện. Ở đâu, Billy, anh ở đâu? Ồ, được rồi. Đứng ngay tại đây.

249 Bây giờ, mọi người ở trong sự cầu nguyện bây giờ. Chúng ta đang đến trước Chúa là Đức Chúa Trời của chúng ta. Bây giờ chúng ta hãy hát bài hát đó với âm nhạc, nếu chị muốn, như Chị Arnold chơi ở đó. Tất cả cùng nhau bây giờ, thật yên lặng.

Chỉ tin mà thôi, chỉ tin mà thôi,
Mọi sự đều có thể được, chỉ tin mà thôi;
Chỉ tin mà thôi, chỉ tin mà thôi,
Mọi sự đều có thể được, chỉ tin mà thôi.

[Anh Branham ngân nga bài *Chỉ Tin Mà Thôi*—Bt.]

Mọi sự đều có thể được, chỉ tin mà thôi;
Chỉ tin mà thôi, chỉ tin mà thôi,
Mọi sự đều có thể được, chỉ tin mà thôi.

250 [Anh Branham đọc Mác 11:21-24—Bt.]

...Phi-e-rơ nhớ lại chuyện đã qua bên thừa cùng Ngài rằng, Thừa Thầy, coi kia, cây vả mà Ngài đã rủa sả nay khô đi rồi.

...Đức Chúa Jê-sus đáp cùng người rằng, Hãy có đức tin nơi Đức Chúa Trời.

Vì quả thật Ta nói cùng các người, Hễ ai sẽ nói cùng núi này, Người phải cất mình lên, và quăng xuống biển; và sẽ không nghi ngại trong lòng, nhưng sẽ tin chắc rằng những điều Ngài đã phán sẽ ứng nghiệm; người đó sẽ có bất cứ điều gì người đã nói.

Vậy nên Ta nói cùng các người, rằng, Mọi điều gì các người ao ước, khi các người cầu nguyện, hãy tin rằng các người nhận được chúng, và các người sẽ có được chúng.

251 Chúa Jê-sus đã phán, một lần, khi họ không thể hiểu được Ngài là Ai, Ngài phán, “Nếu các người không thể tin Ta, hãy tin những công việc Ta làm. Và nếu Ta không làm những công việc của Cha Ta, thì đừng tin Ta. Nhưng nếu Ta làm những công việc của Cha Ta, thì các người hãy tin những công việc đó.”

²⁵² Tôi vừa đi qua, sáng nay, mang đến Sứ điệp về—về một *Sự Nghịch Lý*. Một *sự nghịch lý* là điều gì đó mà, nó “vô lý, nhưng nó—nó thật sự không thể tin được,” Webster nói, “nhưng có thật.” Điều gì đó lạ thường, đó là, anh em không thể hiểu được nó, nó chỉ là một sự mâu nhiệm.

²⁵³ Chúa Jêsus đã làm những công việc của Cha Ngài bởi vì Cha ở trong Ngài. Đó là lý do tại sao các công việc đã được thực hiện, bởi vì Cha đã ở trong Con. Bạn có tin điều đó không? Rằng, trong Ngài, Ngài là Đức Chúa Trời nhập thể. Bạn có tin điều đó không? Rằng, Đức Chúa Trời là Cha, là Cha của Chúa Jêsus Christ, Thánh Linh Lớn ngự (trong sự trọn vẹn của Quyền năng Ngài) trong Chúa Jêsus Christ, là Đền tạm của Đức Chúa Trời, đã trở nên xác thịt và cư ngụ trên đất, tượng trưng cho Lời. Chúa Jêsus là Lời. Kinh Thánh đã nói vậy, Thánh Giăng, chương 1. Và Lời là vô hình. Bây giờ hãy lắng nghe kỹ. Lời không thể thấy được cho đến khi Nó trở nên xác thịt, và rồi Lời trở nên hữu hình.

²⁵⁴ Và qua sự chết hy sinh của Ngài tại Đồi Sọ, và sự sống lại của Ngài, đã đặt Hội thánh Ngài đúng vị trí trong lãnh vực đó, để cùng một Đức Chúa Trời vô hình có thể đến trong cá nhân và làm cho Lời có thể nhìn thấy được. Ô, chao ôi! Tôi—tôi ước gì hội thánh của tôi có thể có được điều đó. Nếu các bạn có thể thấy, thưa các bạn, Đức Chúa Trời vô hình đã trở nên hữu hình!

Bây giờ hãy lắng nghe. Chúng ta hãy nghiên cứu lại điều đó bây giờ.

²⁵⁵ Tôi thường muốn đến một nhà thờ, tôi đã ao ước được nhìn thấy nó, tôi đoán vậy, nơi tôi có thể bước vào cửa sau, cửa trước, bất cứ nó ở nơi nào, nhìn ngang qua một cửa tọ và thấy một hội thánh hoàn hảo, tất cả đều có trật tự. Tội lỗi không thể ở lại đó; không, Thánh Linh gọi nó ra, anh em thấy đấy. Nó thật sự không thể ở lại. Giống như A-na-ria và Sa-phi-ra, anh em—anh em thật sự không thể làm điều đó. Sẽ không có tội lỗi trong nhóm đó—đó. Không, thưa quý vị. Đấy, Thánh Linh nhanh chóng phán điều đó như *thế*. Cho dù nó là gì, nhỏ bé thế nào, nó sẽ được thực hiện. Hãy xem những người nữ và những người nam đang ngồi đó dưới Quyền năng của Đức Thánh Linh, Thánh Linh của Đức Chúa Trời đang vận hành một cách hoàn hảo, đang vận hành

điều này. Người nào đó đã làm điều gì đó sai trái trong hội chúng, không thể, họ sẽ là...Họ không thể, nó sẽ...Họ đến nhanh chóng, xưng nhận điều đó trước họ. Thánh Linh đã nắm giữ nó, để xưng nhận nó, cả hai. Họ đến, nói điều đó, bởi vì họ biết ngay lúc đó nó sẽ được gọi. Đúng vậy. Đó là Hội thánh của Đức Chúa Trời hằng sống. Tấm lòng già nua tội nghiệp, già đi của tôi biết bao, bây giờ nó đang trở nên già nua làm sao, tôi đã ao ước được đứng và nhìn thấy một nhà thờ như thế biết bao. Tôi có thể, tuy nhiên. Tôi hy vọng vậy. Những công việc hoàn hảo của Đức Chúa Trời, không có tội lỗi, vậy thì, nó có thể hiểu được.

²⁵⁶ Bây giờ ở đây đứng một nhóm người để được cầu nguyện cho. Bây giờ, chúng ta nhận ra, nếu lời Kinh Thánh này là thật... Và Đức Chúa Trời của Thiên đàng, Đấng có thể tạo ra một con sóc, có thể tạo ra một con chiên đực, có thể làm mặt trời dừng lại trong cả ngày, hai mươi bốn giờ, mà có thể giữ cho lửa khỏi thiêu đốt dân sự trong lò lửa trong ba giờ, Ngài có thể chặn miệng sư tử, có thể khiến kẻ chết sống lại, có thể bước đi trên mặt nước, có thể lấy bánh và nuôi năm ngàn người, đó là Đức Chúa Trời. Đó là Lời đã trở nên xác thịt trong con người. Bây giờ mọi người hiểu điều đó không? Bây giờ cũng chính Đức Chúa Trời này đã hứa rằng trong những ngày sau rớt những điều này sẽ tái hiện trở lại, nhưng Ngài không thể làm điều đó cho đến khi có người nào đó Ngài có thể làm việc với họ, và làm việc. Anh em hiểu tôi muốn nói gì không? Bây giờ chúng ta hãy tin điều đó, dứt khoát, với cả tấm lòng của chúng ta, rằng nó sẽ xảy ra theo cách đó.

²⁵⁷ Bây giờ ở đây đứng một nhóm người, tôi biết hầu hết họ. Tôi nghĩ...Tôi—tôi—tôi không nghĩ, người phụ nữ đầu tiên này ở phía trước, cô gái này, tôi không nghĩ tôi biết cô ấy. Tôi biết Anh Way; và người chị, người kế tiếp ở đó, Anh Roberson...hay vợ của Borders. Và tôi không biết người kế tiếp. Tôi nên biết người đàn bà kế tiếp; Tôi không biết, tôi không nghĩ là tôi biết. Vâng, tôi tin. Và người kế tiếp, người đàn ông đang đứng đó, nếu tôi không nhầm, đó là con trai của Anh Daulton. Và, dọc theo dãy ghế ở đó, tôi thực sự biết mọi người ở trong đó.

²⁵⁸ Tôi không biết họ là ai...dân sự là ai, họ đến từ đâu. Nhưng bây giờ, những gì họ cần cho bây giờ là sự cầu nguyện. Một số

người trong họ, dĩ nhiên, vượt ra ngoài giới hạn, họ không thể nắm bắt chính xác nó là gì.

259 Bây giờ tôi muốn mỗi người trong anh chị em nhìn cách này một phút, mỗi người trong anh chị em trong hàng người cầu nguyện. Nếu tôi có thể giúp anh chị em, tôi sẽ làm vậy. Thấy không? Và tôi ở đây để giúp anh chị em. Nhưng cách duy nhất tôi sẽ có thể làm điều đó, để khôi phục lại những gì Sa-tan đã làm với anh chị em, là anh chị em tin tôi. Nếu anh chị em cứ tin tôi, với cả tấm lòng, điều đó sẽ được thực hiện.

260 Bây giờ nó đã từng là, trong chức vụ của tôi, nó sẽ gây ra những khả tượng. Những khả tượng sẽ xuất hiện, và tôi có thể nói cho mọi người biết chúng để làm gì. Và, anh chị em, bao nhiêu người đã thấy điều đó được thực hiện?Ồ, tất cả các bạn, hãy xem. Đúng vậy. Vâng, tôi vẫn có thể làm điều đó.Ồ, nó vẫn có thể được thực hiện. Chắc chắn. Vâng. Đúng vậy.

261 Nhưng chúng ta đang đến với điều gì đó vĩ đại hơn thế bây giờ. Chúng ta đang vượt lên trên điều đó. Thấy không? Chúng ta đang đến với Lời được phán đó. Và Sa-tan sẽ phải làm điều đó. Nó sẽ trói buộc hẳn; Tôi chỉ có thể khiến anh chị em tin Điều đó. Anh em đừng nghi ngờ.

262 Ở đây, nếu anh chị em muốn biết tôi đang nói sự thật, Đức Thánh Linh có ở đây không. Tôi biết điều gì, cô gái đó, đã sai với, cô gái đó. Tôi không biết cô ấy, nhưng tôi biết điều gì không ổn. [Một chị nói, “Chắc chắn. Bị quỷ ám. Sự chiếm hữu của ma quỷ.”—Bt.] Điều đó hoàn toàn đúng. Và hẳn cứ chiến đấu với tôi hết sức, nhưng hẳn sẽ phải từ bỏ nó. Chị cứ tin điều đó. Chỉ đừng nghi ngờ điều đó, thưa chị. Đừng nghi ngờ điều đó. Nó ổn thôi, chị ơi. Chị, chị sẽ nhận được...Nó sẽ ổn thôi.

263 Đây là một người đàn ông da màu đang nhìn tôi, đang đứng trong hàng. Tôi không biết anh, nhưng Đức Chúa Trời biết anh. Nếu tôi sẽ nói cho anh biết rắc rối của anh là gì, anh sẽ tin tôi là tiên tri của Ngài chứ? Anh tin chứ? Anh không ở đây vì chính mình. Đưa trẻ đó trong bệnh viện sẽ khỏe mạnh nếu anh sẽ tin điều đó. Anh tin điều đó với cả tấm lòng không? Thế thì hãy bước đi, quay trở lại chỗ ngồi của mình. Tôi tuyên bố Quyền năng của Đức Chúa Trời trên đứa trẻ để ma quỷ thả nó ra.

264 Bé Daulton đang nhìn tôi, anh ở đây vì đứa bé đó. Đứa bé đó đã có điều gì đó không ổn với rốn của nó. Phải không? Hãy trở về chỗ ngồi của mình, và tin điều đó, và nó sẽ ổn thôi.

265 Tôi đang nhìn vào một người phụ nữ khác đang ngồi ở đó, đó là Bà Stricker. Bà Stricker, tôi đã không nói chuyện với bà trong nhiều tháng. Tôi không biết bà ở đây để làm gì. Bà tin Đức Chúa Trời có thể nói cho tôi biết nan đề của bà là gì không? Nó sẽ làm cho tất cả...?...của bà tin không? Bà ở đây vì đứa trẻ đó có điều gì đó không ổn với chân của nó. Rồi, bà đang cầu nguyện cho một người bạn ở Châu Phi. Điều đó hoàn toàn đúng. Đó là CHÚA PHÁN NHƯ VẬY. Bây giờ nếu điều đó đúng, Bà Stricker, hãy giơ tay lên. Thấy không?

266 Anh ấy ở đây, đấy. Nhưng chức vụ đó—đó sẽ luôn luôn là vậy, nhưng ở đây lại đến một chức vụ khác. Các bạn tin bây giờ! Anh em đừng nghi ngờ. Đừng một người nào trong các bạn nghi ngờ. Khi tôi đặt tay trên bà, và yêu cầu điều này được thực hiện, nó sẽ được thực hiện. Điều duy nhất, nó giống như nhận lấy Lời Đức Chúa Trời. Điều duy nhất, nếu bà không tin Nó, nó sẽ không có. Nếu bà tin Nó, nó phải xảy ra. Vì, điều gì đó đã xảy ra vào đêm nọ trên đó, và tôi biết chính Đức Chúa Trời mà có thể tạo ra có thể làm điều đó. Được rồi.

267 Tôi muốn mọi người cúi đầu, mọi người cầu nguyện.

Bây giờ, chị yêu dấu, ma quỷ đó không nhận ra...?...

Người con quỷ đã trói buộc Sharon, cô bé đáng yêu này!

268 Đức Chúa Trời, Đấng đã ban cho tôi khả năng đem nọ, về việc ma quỷ bị trói buộc, và phán, “Trong sự chân thành, người có thể trói buộc nó.” Và với sự chân thành trong lòng con dành cho đứa trẻ này, con đến, Chúa ôi, để cầu xin sự thương xót và ban ơn của Ngài, cho cô bé.

269 Hỡi Sa-tan, Ta trói buộc ngươi. Nhân Danh Chúa Jêsus Christ, hãy lìa khỏi đứa trẻ này. Tâm trí cô ấy và những lý lẽ sẽ trở lại với cô ấy, một cách bình thường. Vì vậy Lời đã được nói ra, nó cũng sẽ được thực hiện trong Danh Chúa Jêsus Christ.

270 Lạy Chúa là Đức Chúa Trời, vì Anh Way của con, xin Quyền năng của Chúa Jêsus Christ trói buộc quyền lực của ma quỷ mà

trói buộc anh em con. Và trả tự do cho anh ta, trong Danh Chúa Jêsus Christ.

271 Đức Chúa Trời ôi, người phụ nữ nhỏ bé đáng thương này sẽ giống như người đầu tiên ở đây, trong vài tuần nữa, nếu điều gì đó không được làm cho cô ấy. Cô ấy là vợ của anh trai con, Anh Roy. Lạy Chúa Jêsus, xin ban cho con sức mạnh bây giờ. Ngài là Đấng đã ban cho khải tượng, Ngài đã không bao giờ sai. Nó không bao giờ sai.

272 Hỡi linh của ma quỷ, đã trói buộc chị của ta, ta đã trói buộc chị. Nhân Danh Chúa Jêsus Christ, người hãy lìa khỏi chị ấy. Điều đã được nói ra, vậy hãy để nó được nên! Đúng.

273 Nhân Danh Chúa Jêsus, xin giải cứu chị em chúng con khỏi những rắc rối của chị. Nhân Danh Đấng Christ Đấng đã hứa, và đã ban lời hứa, “Nếu các ngươi nói với núi này.” Xin để điều đó được nên, Chúa ôi.

274 Trên người đàn bà này, cảm thấy sự xúc dầu của Đức Thánh Linh trong phòng, Con đặt tay con, trong Danh Chúa Jêsus Christ, cho sự chữa lành của chị. Trong sự...Nguyện điều đó được thực hiện, vì điều đó đã được phán ra. A-men.

275 Trên cô bé này, JoAnn, Ngài đã đặt trong tâm trí con một tấm gương của một cô bé Cơ-đốc. Tôi giải cứu cô ấy sáng nay, khỏi điều xấu xa này. Nhân Danh Chúa Jêsus Christ, xin cho lời thỉnh cầu của chị được nhậm lời.

276 Lạy Chúa là Đức Chúa Trời, trên người này, người anh em đồng hành yêu dấu của con, Chị Thoms, xin đặt tay con. Kể ác đó mà sẽ trói buộc cô ấy, xin cho nó bị trói buộc. Nhân Danh Chúa Jêsus Christ, xin cho chị được tự do.

277 Đặt tay, trên chị tôi. Trong Danh Chúa Jêsus Christ, Con Đức Chúa Trời, xin cho quyền lực của kẻ thù bị trói buộc. Và, chị của tôi, rằng chị ấy sẽ được tự do, kể từ ngày này.

278 Xin đặt tay, trên người anh em của tôi, phù hợp với Lời Đức Chúa Trời. Xin cho ma quỷ mà muốn làm hại và cản trở, hãy ra khỏi anh ấy. Nhân Danh Chúa Jêsus Christ. A-men.

279 Vì lời thỉnh cầu của chị con, con cầu xin Ngài sẽ nhậm lời, Chúa ôi. Khi tôi đặt tay trên chị ấy, trong Danh Chúa Jêsus Christ, xin điều đó được nên. A-men.

280 Vì chị của con, Cha ôi, khi con đặt tay trên chị. Nhân Danh Chúa Jêsus Christ, xin để cho lời thỉnh cầu của chị được chấp nhận. A-men.

281 Bởi đức tin đơn sơ, Chúa ôi, mặc dầu đó—đó là một sự nghịch lý, xin đặt tay trên các anh em của con. Trong Danh Chúa Jêsus, xin cho lời thỉnh cầu của anh ấy được chấp nhận.

282 Trên Chị Way của tôi, người đã thương xót những người cần sự thương xót. Và có lời chép rằng, “Họ sẽ nhận được sự thương xót.” Nguyên xin sự thương xót mà chị đang cầu xin, sáng nay, được ban cho chị, trong Danh Chúa Jêsus Christ. A-men.

283 Lạy Chúa, người mẹ nhỏ bé, có tấm lòng tan vỡ này, biết lời cầu xin của bà, Ôi Đức Chúa Trời Đời đời, xin ban cho bà ngày hôm nay. Nhân Danh Chúa Jêsus Christ. A-men.

284 Lạy Cha là Đức Chúa Trời, với chị con, con đặt tay trên chị, như được ủy thác bởi Đức Thánh Linh, và bởi một khái tượng đêm nọ. Xin cho lời thỉnh cầu của chị được nhậm lời, trong Danh Chúa Jêsus Christ. A-men.

285 Lạy Cha Thiên thượng, khi người chị này di chuyển lên đây để thế chỗ của chị, để được đặt tay trên chị. Xin nhậm lời cầu xin của chị, Ôi Chúa. Trong Danh Chúa Jêsus Christ, xin cho điều đó được nên.

286 Lạy Cha Thiên thượng, khi con nắm lấy điều này, bàn tay của chị con, xin Quyền năng của Chúa Jêsus Christ ban cho lời thỉnh cầu của chị. A-men.

287 Lạy Chúa Jêsus, khi con nắm lấy tay người chị này, và chiếc khăn tay mà chị ấy nắm giữ, xin cho lời thỉnh cầu của chị ấy được nhậm. Nhân Danh Chúa Jêsus Christ, xin nhậm lời, Chúa ôi. A-men.

288 Lạy Cha là Đức Chúa Trời, trong Danh Chúa Jêsus, xin cho lời thỉnh cầu của chị chúng con được nhậm lời. Những gì chị ấy cầu xin, xin cho chị ấy nhận được nó. Nhân Danh Chúa Jêsus Christ.

Chỉ tin mà thôi, chỉ tin mà thôi,

Mọi sự đều có thể được, chỉ tin mà thôi;
 Chỉ tin mà thôi, chỉ tin mà thôi,
 Mọi sự đều có thể được, chỉ tin mà thôi.

²⁸⁹ Bây giờ ngay trước khi kết thúc buổi nhóm, xin cho tôi có thêm một, hay hai phút nữa, về thời gian của anh chị em. Một nghịch lý, Đức Chúa Trời đã thực hiện điều đó. Trong chính sự hiện diện của chúng ta, một nghịch lý đã được thực hiện. Vì ngay khi tôi bắt đầu đi đến hàng cầu nguyện đó, Điều gì đó vừa nâng tôi lên, hoàn toàn chính xác như cách Ngài đã phán nó sẽ làm. Đây, một sự nghịch lý! Thấy không?

²⁹⁰ Và khi Thánh Linh ở trên tôi như vậy, tôi có thể nhìn xuống hàng và thấy những điều mà những người đó đang muốn, đây. Vì vậy, ít nhất ba hoặc bốn người trong số họ, hoặc điều gì đó, mà nó có thể là một sự xác nhận, làm chứng, rằng Đức Chúa Trời không bao giờ lấy đi một ân tứ mà đó là một ân tứ thật. Ngài chỉ thêm vào nó, chỉ cứ gây dựng ngày càng cao hơn.

²⁹¹ Bây giờ tôi tin, với tất cả tấm lòng, rằng anh chị em được chữa lành. A-men. Tôi tin điều đó với tất cả điều đó trong tôi. Tôi—tôi tin điều đó.

²⁹² Bây giờ, Chúa Jêsus mời anh em đến với sự cứu rỗi. Nếu anh em đến, anh em sẽ nhận được Nó, bởi vì Ngài đã hứa điều đó. Ngài đã hứa điều đó, bây giờ chúng ta đừng nghi ngờ điều đó. Nhưng chúng ta hãy tin điều đó bằng cả tấm lòng. Bây giờ, đừng tranh chiến với nó, chỉ biết rằng nó phải được nên. Nó phải được nên. Chúa Jêsus phán, “Hãy nói Lời này. Đừng nghi ngờ.” Thấy không? Và Ngài là chính Đấng đó.

²⁹³ Và những khả tượng đó, theo như tôi biết, với cả tấm lòng, không một lần nào chúng sai, không một lần nào. Và Ngài đã phán, đem nọ, trong những...khả tượng đó tôi đã nói với anh em, trước Đức Chúa Trời Đấng mà tôi đứng, điều đó có thật, đây. Ngài đã thấy con rắn đó bị trói buộc. Ngài phán, “Ngươi sẽ phải chân thành hơn.”

²⁹⁴ Đó là những gì tôi đang phán đấu, là chân thành hơn nữa. Và mỗi người đến sáng nay, tôi cố gắng nghĩ, “Nếu đó là mẹ tôi (vì những người phụ nữ đó), nếu đó là chị tôi đang ngồi phía sau

đó, nếu đó là vợ tôi đang ngồi phía sau đó, hay một trong những đứa con của tôi đang ngồi phía sau đó, điều gì sẽ xảy ra nếu đó là họ?” Cố gắng tự đặt mình vào địa vị của họ, để chân thành. Và nếu anh em để ý, chính...

²⁹⁵ Tôi chỉ...chợt đến với trí nhớ của tôi. Ngày nọ, khi tôi ở California, và đứng tại bữa điểm tâm của Thương Gia đó. Tôi nghĩ tôi đã có nó ở đây. Tôi khá chắc chắn. Tôi đã nhìn vào nó chỉ cách đây một lát, một lời tiên tri đã được ban cho. Nó đây này, ngay tại đây. Điều này đã được đưa ra, sau khi đứng và giảng một bài giảng gay gắt. Và nhiều người ở đây sáng nay; Anh Roy Borders, vì một người, đã ở đó, tôi tin, bất cứ nơi nào Roy ở, là, vâng, đang ngồi ở đây; đã ở đó khi điều này xảy ra, và nhiều người khác đã ở đó. Khi, một chàng trai là tín đồ Báp-tít, đó là em họ của Jane Russell, ngôi sao điện ảnh; bất cứ điều gì có thể đến trong bữa điểm tâm đó mà muốn đến. Và khi tôi nói xong, chàng trai bước đến và vòng tay ôm lấy tôi, và nói điều đó.

²⁹⁶ Khi tôi rời khỏi một bục giảng, xuống, đến một bục giảng khác, để nói với hội chúng, mà, nhiều trăm người đã có mặt. Và tôi đã nói trên một—một chương trình phát thanh đi khắp đất nước vào lúc chín giờ tối hôm sau. Nó đã được ghi âm lúc đó. Và khi điều này...Tôi bước xuống cấp độ tiếp theo này, để nói một lần khác, với những người này ở đây. Và một trong những giáo phái lớn có một trong những người vĩ đại của họ, đang đứng đó, và đang phấn nộ với Sứ điệp, đấy, bằng cách nói...

²⁹⁷ Tôi đã nói về tôi đã ở trên Phoenix, vài ngày trước đó, và đã thấy nhiều trái khác nhau mọc lên trên một cây. Tôi đã thấy trên một cây cam, là những trái bưởi, những trái chanh, và tôi tin những trái quýt, và trái bưởi, và tất cả những thứ khác nhau đang phát triển, bởi vì đó là một cây họ cam quýt. Nhưng tôi nói, “Mỗi năm nó nở hoa và sanh ra những trái mới. Nhưng chỉ có những nhánh ban đầu đó; khi nó sinh ra...khi chính cây thật sanh ra nhánh khác, nó sanh ra cùng loại trái mà nó có ở cuống. Nhưng những cây khác này đang mang trái của chúng, mặc dù chúng đang sống nhờ sự—sự sống của cây này.” Tôi nói, “Điều đó giống như các tổ chức được đặt vào trong Gốc Nho. Chúa Jê-sus phán, ‘Ta là Gốc Nho.’ Và mỗi khi Gốc Nho đó sanh ra một nhánh,

nó sẽ giống như cây Nho. Đấy, nó sẽ có cùng một trái.”

298 Ô, mục sư vĩ đại này của tổ chức Ngũ Tuần lớn nhất mà chúng ta có, đang đứng đó, và phẫn nộ với Nó, đấy, nói rằng tôi không có ý đó.

299 Nhưng tôi quay lại và nói, “Tôi muốn nói cách đó, đấy. Tôi đã nói chính xác! Tôi không rút lại bất cứ điều gì.”

300 Ngày nọ khi tôi nói về những bàn thờ đó, không biết, chưa bao giờ thấy điều đó trong lịch sử. Tôi chưa bao giờ nói điều gì, từ bục giảng, dưới sự soi dẫn mà tôi đã từng rút lại. Bây giờ anh em có thể gọi đó là, *Dòng Giống Của Con Rắn*, hay bất cứ điều gì anh em muốn, bất kể những Sứ điệp đó là gì, hay là, *Đại Dâm Phụ*, mà rất nhiều sự chống lại. Cứ đến, và...Tại sao anh em không đến với tôi với lời Kinh Thánh, với nó? Thấy không? Xem nó có đúng không.

301 Người đàn ông này đến đó, vòng tay ôm tôi, và định nói... Anh ấy nói, “Anh Branham, không phải là báng bổ, nhưng điều đó có thể làm nên chương thứ 23 của Khải huyền. Anh em biết đấy, Sách khác được thêm vào. Tất nhiên,” anh ấy nói, “điều đó sẽ không đúng, dĩ nhiên, chúng ta không được thêm bất cứ điều gì vào Nó.” Và ngay khi anh bắt đầu nói điều đó, anh bắt đầu nói tiếng lạ. Và chàng trai ấy đã không biết nói tiếng lạ có nghĩa gì.

302 Và ngay khi anh ấy nói vậy, ngay trước mặt tôi là một phụ nữ Pháp, đến từ Louisiana, bà nói, “Điều đó không cần sự thông giải. Đó là tiếng Pháp thuần túy.”

Và một người ở trên đây đứng lên và nói, “Đúng vậy.”

303 Và phía sau phía sau là người thông dịch cho LHQ, cho biết tên của anh ấy, chưa bao giờ ở đó trước đây. Ông nói, “Chính xác. Đúng vậy.”

304 Và đây là những gì họ đã có với nhau. Và mỗi người trong số họ đều có điều giống nhau khi họ đến với nhau, mỗi người trong số họ đưa ra sự thông giải, một cách chính xác.

305 Và người Pháp này, người thứ hai ở trên, ở đây, ông ấy đã viết nó ra, bởi vì ông ấy đã ghi chép về buổi nhóm. Đây là những gì ông đã viết:

Tôi, Victor Le Doux, là một người Pháp, Cơ-đốc nhân được sanh lại, thuần túy, đầy dẫy Đức Thánh Linh. Tôi sống tại số 809 Đường North Kings, 46 Los Angeles, theo học tại Đền thờ Bethel, Arnie Vick là mục sư của chúng tôi. (Một mục sư Ngũ Tuần, giáo hội Ngũ Tuần lớn nhất ở Los Angeles.) Bản dịch của một lời tiên tri về Anh Branham, được đưa ra bởi Danny Henry, bằng tiếng Pháp, ngày 11 tháng Hai, 1961, tại bữa điểm tâm của Hội Thương Gia Phúc Âm Toàn Vẹn, một bản dịch đúng về lời tiên tri.

Cả ba người đều nói đây là điều đó:

Bởi vì người đã chọn con đường hẹp...

306 Đấy, chỉ chống lại, tôi sẽ phải bước đi một mình, đấy. Tôi có thể hiểu điều đó. Môi-se cũng phải đưa ra sự lựa chọn của mình. Thấy không? Ông không phải làm điều đó, nhưng ông đã làm điều đó. Thấy không? “Con đường khó khăn hơn, người...” Hiểu không?

Bởi vì người đã chọn con đường hẹp, con đường khó khăn hơn, người đã làm...người đã bước đi trong sự lựa chọn của chính mình...

307 Nói cách khác, tôi không phải làm điều đó. Tôi có thể vào bên trong, đi với họ nếu tôi muốn. Nhưng tôi đã ở lại với...muốn ở lại với Lời.

...người đã chọn lấy một quyết định đúng đắn và chính xác và đó là ĐƯỜNG LỐI CỦA TA.

308 Nếu anh em để ý, nó được đánh dấu chấm câu và gạch dưới. Nếu anh em để ý, nó được viết bằng tiếng Pháp, điều này, nói bằng tiếng Pháp, động từ trước trạng từ, đấy.

Bởi vì quyết định quan trọng này, một phần to lớn của Thiên đàng đang chờ đợi người.

309 Bây giờ, đó là những gì tôi tự hỏi, “Khi tôi chết, nó sẽ là...?” Rồi tôi chợt nghĩ, “Thiên đàng không chia phần những phần khác cho chúng ta ở trên đó, Thiên đàng là Nước Thiên đàng ở trong chúng ta, những người chờ đợi.” Thấy không? Bây giờ hãy xem:

Thật là một quyết định vinh quang người đã đưa ra!

Điều này, tự nó, là điều sẽ ban cho, và làm cho ứng nghiệm, sự chiến thắng lớn lao trong Tình Yêu Thiên liêng.

310 Ừm! Đấy, chúng ta sẽ nói điều đó, “Trong sự chiến thắng lớn lao trong Tình yêu Thiên liêng,” nhưng trong tiếng Pháp nó sẽ là “Thiên liêng Tình yêu.” Cũng giống như tiếng Đức hay bất kỳ thứ gì khác, đấy, họ lấy...họ đặt động từ trước trạng từ.

311 Bây giờ anh em thấy việc đi xuống sông Giô-đanh có ý nghĩa gì không? Chúng ta đang ở dưới đây bây giờ. Bây giờ chúng ta hãy đi qua. Chúng ta hãy bỏ cuộc chơi. Bây giờ chúng ta hãy băng qua phía bên kia, bởi vì tất cả đều thuộc về chúng ta. Đó là tất cả của chúng ta. Những khái tượng đó không bao giờ sai. Chúng không thể sai, bởi vì chúng đến từ Đức Chúa Trời. Tôi tin điều đó với tất cả những gì có trong tôi. Chúng ta không phải là những người làm thuê mà sẽ chạy, trở lại trong đồng vắng. Chúng ta sẽ băng qua sông Giô-đanh, sự phân rẽ. Đức Chúa Trời mở ra cho chúng ta những cái Ấn ở phía sau Sách! Chúng ta hãy bước vào nơi vĩ đại này bây giờ, vì Giô-suê đã chia cho dân sự cơ nghiệp của họ mà Đức Chúa Trời đã để lại cho họ.

312 Và nếu anh em để ý, những bà mẹ Hê-bơ-rơ đó, khi họ lâm bồn và sinh ra những tộc trưởng đó...(Tôi sẽ tiếp tục điều đó, một trong những ngày này, ý Chúa.) ...và sinh ra những tộc trưởng đó, khi bà nói tên của họ, trong cơn đau đẻ, bà cũng đặt họ vào vị trí của họ trong vương quốc. Ô, chao ôi!

313 Sự hà hơi là—là một nghịch lý. Đấy, anh—anh em thật sự không thể nắm bắt được nó. Nhưng nó được hà hơi, và Đức Chúa Trời di chuyển nó vào đúng vị trí của nó, chỉ—chỉ ngay lúc mà anh em không nghĩ đến.

314 Bây giờ, nếu trời không có tuyết thật, và chúng ta có thể, ý Chúa, Chúa nhật tới tôi muốn nói về đề tài của *Cơ-đốc Giáo Chống Lại Sự Thờ Phụng Ngoại Giáo*. Và nếu anh em có thể, hãy mang theo giấy của anh em, bất cứ điều gì anh em muốn, cho Sứ điệp. Những sứ điệp sẽ được nhắc lại tối nay, thưa anh em...một số anh em ở đây, tôi cho là, sẽ mang nó đến. Tôi đã định ở lại, nhưng tôi biết nhiều người sẽ ở lại, và dự báo có tuyết trở lại chiều nay, bao phủ những con đường, từ Georgia và những nơi khác. Vì vậy tôi...Ý Chúa, Chúa nhật tới, tôi sẽ nói cùng một Sứ điệp tối

nay, nhưng tôi sẽ nói điều đó cho đến Chúa nhật tới. Và rồi, Đức Chúa Trời ở cùng anh chị em.

³¹⁵ Tôi tin rằng Chúa Jêsus Christ là Con của Đức Chúa Trời hằng sống, được sinh ra bởi một nữ đồng trinh, đã thọ thai, Đức Chúa Trời ở trong tử cung, một đền tạm mà Ngài sẽ ngự trong đó. Tôi tin rằng, trong Đấng Christ, Ngài là Đức Chúa Trời nhập thể. Ngài là Đức Chúa Trời đã trở nên xác thịt. Khi Đức Chúa Trời là Cha đến trong Chúa Jêsus Christ, Ngài là sự trọn vẹn của bốn tánh Đức Chúa Trời, ở trong Ngài mọi sự trọn vẹn. Đức Chúa Trời là Cha đã phán những Lời. Chúa Jêsus phán, “Không phải Ta nói, nhưng Cha Ta ở trong Ta, Ngài làm việc phán.” Do đó dựa trên cơ sở đó, Ngài đã trở nên xác thịt để Ngài có thể chết, Đức Chúa Trời trả giá hình phạt cho loài người, để cứu chuộc và mang lên, và—và đến, mang những thứ mà sự sáng tạo của Chính Ngài đã đánh mất trong sự sa ngã, Ngài đã cứu chuộc nó trở lại bằng sự sống của Chính Ngài.

³¹⁶ Thế thì, trong việc cứu chuộc những người này, để Phúc âm của Ngài có thể đi xa hơn, “Các công việc Ta làm, các người cũng sẽ làm. Các người sẽ làm nhiều hơn điều này, vì Ta đi về cùng Cha. Còn ít lâu, và thế gian sẽ không thấy Ta nữa; tuy nhiên các người sẽ thấy Ta: vì Ta sẽ ở cùng các người, ngay cả trong các người, cho đến tận thế.” Bây giờ chúng ta đi đến kỳ cuối cùng. Đấng Christ đã trở lại trong hình thức Đức Thánh Linh của Ngài, trong sự trọn vẹn của Quyền năng Ngài, vào trong Hội thánh, để bày tỏ chính Ngài. Nó đơn sơ. Đó là những người đơn sơ.

³¹⁷ Nếu có ai đó ở đây có thể đủ may mắn để có một nền giáo dục tốt, và có thể đi đến một nhà thờ lớn, đừng để sự đơn sơ của tầng lớp người nghèo này làm vấp ngã anh em. Thấy không? Nó, nó không phải thế. “Những người bình thường đã nghe Ngài một cách vui mừng.” Đấy, đó là những người bình thường.

³¹⁸ Bây giờ có—có những hạng người. Có một số người mà không quan tâm, chỉ sống bất cứ loại đời sống nào, họ ở ngoài đường phố, và vân vân. Đó không phải là những người đã nghe Ngài. Và họ thuộc loại cổ điển, họ không phải là những người đã nghe Ngài. Đó là tầng—tầng lớp ở giữa, những người bình thường, những người nghèo nhưng muốn sống trong sạch và

đàng hoàng, và muốn sống cho Đức Chúa Trời, đó là những người mà nghe Ngài.

³¹⁹ Vì vậy, xin cho anh chị em và tôi là những người mà sẽ nghe Ngài trong thời đại này, vì tôi thật sự tin rằng một trong những điều vĩ đại nhất đã từng nổ ra trên thế giới đang xảy ra bây giờ. A-men. Xin Chúa ban phước cho anh chị em.

Bây giờ tôi sẽ giao buổi nhóm cho Anh Neville.

61-1210 Sự Nghịch Lý
Đền tặm Branham
Jeffersonville, Indiana Hoa Kỳ

VIETNAMESE

©2024 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Thông báo bản quyền

Tác giả giữ bản quyền. Sách này có thể được in tại nhà dành cho việc sử dụng cá nhân hay được phát ra, miễn phí, như một công cụ để truyền bá Phúc Âm của Chúa Jêsus Christ. Sách này không được bán, sao chép trên quy mô lớn, đăng trên trang web, lưu trữ trong hệ thống phục hồi, dịch sang những ngôn ngữ khác, hay sử dụng dành cho việc xin ngân quỹ mà không có sự cho phép được viết rõ ràng của Voice Of God Recordings®.

Để biết thêm thông tin hay tài liệu có sẵn khác, xin vui lòng liên hệ:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org